

Όμιλος

ΜΠΟΥΡΛΟΤΙΕΡΗΣ

2

Η Αιχμή θωπή
Έλληνοπούλα

Ο «ΓΚΙΑΟΥΡ ΝΙΚΗΤΑΣ»

Ο ΛΑ αυτή την κρίσιμη ώρα κρέμονται σε μια κλωστή. Από τη μια στιγμή στην άλλη, ή σκοτεινή υπόνομος που φέρνει στα υπόγεια του παλατιού του Μαχμούτ Σουλτάν μπορεί να γίνει ο τάφος του ήρωϊκού Νικήτα 'Αστρακάρη κι' όλα να σταματήσουν εδώ και να σβύσουν τὰ όνειρα κι' οί έλπίδες. Το παιδί, ζαλισμένο από το δυνατό χτύπημα που είχε δεχτή τόσο ύπουλα στο πίσω μέρος του κρανίου, νοιώθει να χάνεται το έδαφος κάτω από τὰ πόδια του. Είναι σὰ να γκρεμίζεται σ' ένα βαθύ πηγάδι που μοιάζει με κόλασι. Αφήνει ένα βογγητό και τὸ

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧΜΕΣ 2

γιαταγάνι γλυστράει απ' τὰ χέρια του. Το κορμί του βροντάει βαρεία χάμω και ὁ Νικήτας μ' έναν ἀπερίγραπτο τρόμο διαπιστώνει πὼς χάνει τις αίσθήσεις του.

— Είμαι χαμένος... Είμαι χαμένος...

Αὐτὲς οί δυὸ λέξεις, σὰν δυὸ πυρωμένα καρφιά, σφηνώνονται στο μυαλό του και μονομιάς καταλαβαίνει πὼς πρέπει ν' ἀντιδράση. Σὰν ένα φλογερό ἀστέρι ἔρχεται και φεγγοβολάει μπροστά στα μισόσβυστα μάτια του, γλυκό ὄραμα, τὸ πρόσωπο τῆς Ἀνθῆς, τῆς ὀμορφῆς ἀρραβωνιαστικιάς του που βρίσκεται στα χέρια τῶν Τούρκων. Είναι μιὰ μορφή που κλαίει και ἱκετεύει και τὸν ἀναστατώνει. Ὁ-

χι, δὲν πρέπει: νὰ μείνη σκλάβο ἢ Ἀνθή. (*).

Στὴ σκέψη αὐτῆ, τὰ νεῦρα του τεντώνονται καὶ ὅλες οἱ ἴνες τοῦ κορμοῦ του μπαίνουν σὲ κίνηση. Μιά δυνατὴ ὀργὴ φουρνώνει μέσα του καὶ νοιώθει τὶς δυνάμεις του νὰ ξαναγορρίζουν. Τινάζεται ὀρθὸς καὶ σφίγγει τὰ δόντια. Κάνει μερὰ κὰ θήματα πίσω κι' ὕστερα σὰν ἀφημισμένο ἄγριο ἄλογο ρίχεται πρὸς τὰ ἔμπροσ, μὲ προτεταμένα τὰ χέρια. Οἱ ἴσκιος, ποῦ ἔχουν γεμίσει τὸ σκοτεινὸ λαγούμι, ξαφνιάζονται. Τὸ σκοτάδι γεμίζει οὐρλιαχτὰ καὶ πανικό. Ἐνας ἀσυγκράτητος σίφουνας γίνεται τὸ παιδί καὶ πέφτει ἀπάνω τους καὶ τοὺς σκορπίζει.

— Ὁ γκιαοῦρ ξαναζωντάνεψε!, ἀκούγεται μιὰ κραυγὴ.

— Ὁ γκιαοῦρ! Ὁ γκιαοῦρ!

Οἱ γροθιές του σὰν σιδερένια σφυριά τινάζονται μὲ ἀσύλληπτη ταχύτητα πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις, διαγράφουν τόξα κι' εὐθείες καὶ τσακίζουν κάθε ἔμπόδιο ποῦ βρίσκεται μπροστά τους. Εἶναι ἕνας ἀγώνας φάτσα μὲ φάτσα μὲ τὸ θάνατο. Μιά μάχη μὲ τὸ γάρο ποῦ δὲν ἔχει ἄλλη ὅμοια ξαναδῆ μάτι ἀνθρώπου. Ἐπιτίθεται κι' ἀποκρούει. Ἀποκρούει κι' ἐπιτίθεται.

Σὲ λίγο ἔχει κιάλας ἕνα σπαθὶ στὸ χέρι του. Ἐκεῖνος, ποῦ τὸ κρατοῦσε πρὶν ἕνα λε-

πτό, δογγάει τὴν πεισμένον στὰ πόδια του μὲ σπασμένο μπράτσο. Κι' ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμή μὴ στὴν ἄλλη τὸ βαρὺ γιατῆ γάνι θρίσκειται τυλιγμένο στὴ φύχτα τοῦ παιδιοῦ. Τώρα ἡ σύγκρουσι γίνεται πιὸ σκληρὴ καὶ πιὸ ἄγρια. Σὲ κάθε δῆμα παραμονεύει ὁ ὄλεθρος. Μὰ τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο, ποῦ ἔχει καρδιά λιοντατιοῦ, δὲ φοβάται. Παλεύει σὰν δέκα μαζί ἄντρες κι' ἡ ἀτσάλινη κοφτερὴ λεπίδα θερίζει σὰν καρμανιόλα γύρω του.

— Ἐδῶ, Γεράσιμε!, φωνάζει.

Ἀπὸ κάπου ἐκεῖ κοντὰ ἐρχεται σὰν ἀπάντησι ἡ φωνὴ τοῦ ἀχώριστου συντρόφου του, τοῦ Στραπάτσου. Ἀκούγεται ἕνα ρυθμικὸ γκάπ-γκούπ, ποῦ τὸ συνοδεύει σὰν ὑπόκρουσι ἡ φάλτσα φωνὴ τοῦ Κεφαλλωνίτη:

— Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, διδάξόν με τὰ δικαιώματά σου. Μετὰ τῶν ἀγγέλων ἀνάπαυσον τὸν δούλον σου...

Ὅσο φάλτσα ὅμως κι' ἂν ψέλνει ὁ Γεράσιμος Στραπάτσος, αὐτὴ τὴ στιγμή ὁ Νικήτας νομίζει πὼς ἀκούει τὰ Χερουβείμ νὰ τραγουδοῦν. Ἡ εἶδησι πὼς ὁ φίλος του εἶναι ζωντανὸς τὸν γεμίζει μιὰ ἀπεριγραπτὴ χαρὰ καὶ αὐτὰ τὰ γκάπ καὶ γκούπ, ποῦ σημαίνουν πὼς γυμνάζει: κι' αὐτὸς τὶς γροθιές του ἀπάνω στὰ κεφάλια τῶν Τούρκων, τὸν κάνουν νὰ πάρη καινούργια δύναμι.

— Στὸ ψαχνό, Γεράσιμε!, τοῦ φωνάζει. Στὸ ψαχνό!

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος: «Γιὰ τὸ Χριστὸ καὶ τὴν Ἑλλάδα».

Ἄποτομα ὅμως σωπαίνει. Κάποιος πού βρίσκεται πίσω του καί δέν τόν ἔχει ἀντιληφθῆ γαντζώνεται στή ράχη του καί νοιώθει δυό χέρια νά τοῦ φουρτιάζουν τὸ λαιμό.

— Σταμάτα τίς τρέλλες, γκιανούρ Νικήτα!, σφυρίζει μιὰ βραχνή φωνή γεμάτη λύσσα καί ἔχθρα στ' αὐτί του. Παραδόσου καί πεταξε τὸ γιαταγάνι πού κρατᾶς. Ἔτσι ὑπάρχει ἐλπίδα νά σε συχωρήσῃ ὁ καπουδᾶν Ρεσιτ πασᾶς...

Τὸ παιδί δὲ μιλάει. Σφίγγει μονάχα τὰ δόντια καί, κάνοντας μερξὰ βήματα πρὸς τὰ πίσω, πέφτει μ' ὀρμητὸν πέτρινο τοῖχο τῆς ὑπονόμου. Ἐκεῖνος πού βρίσκεται σκαρφωμένος στή ράχη του νοιώθει τὸ κεφάλι του νά τσακίζεται σὰν καρπούζι, καθὼς βροντᾶει ἀπάνω στὴν πέτρα, καί τὰ χέρια του ἔχουν τυλιχτῆ σὰ φίδια στὸ λαιμὸ τοῦ Νικήτα παραλύουν. Σ' ἓνα τίναγμα τοῦ λαστιχιένιου κορμιοῦ του ἀπαλλάσσεται ἀπ' τὸ περιττὸ βάρος καί μετὸ σπαθὶ στὸ χέρι ὀρμαίνει πάλι πρὸς τὰ ἔμπρῳς καί σκοιτάφτει... ἀπάνω στὸν Στραπάτσο! Ὁ κοντόχοντρος Κεφαλλονίτης, μὴ μπορῶντας νὰ διακρίνῃ μέσα στὸ σκοτάδι ποιοὺς βρίσκεται μπροστά του, σηκώνει ἓνα βαρὺ ρόπαλο πού κρατᾶει καί εἶναι ἔτοιμος νά τὸ κατεβάσῃ στὸ κεφάλι τοῦ παιδιοῦ, ἐνῶ ταυτοχρόνα ψέφει σὲ ἤχο... πλάγιον τέταρτον:

— Ἀνάπαυσον αὐτόν, Χριστέ, ἐν Παραδείσῳ θοῦ οὐκ ἔστιν πόνος, οὐ λύπη, οὐ γε-

ναγμός. Μετὰ τῶν Ἁγίων ἀνάπαυσον...

— Ἄφρησε τ' ἀστεία, Στραπάτσο! γρυλλίζει τὸ παιδί καί τοῦ ἀρπάζει τὸ χέρι. Εἶπα με νά ψέφῃς τοὺς Τούρκους ὄχι ὅμως καί τοὺς φίλους σου.

— Καπετάνιο μου! ξεφωνίζει μὲ λαχτᾶρα ὁ Κεφαλλονίτης. Τί πῆγα νά κάνω, καπετάνιο μου!

Καί ρίχνεται στὴν ἀγκαλιά τοῦ.

— Ἐν τάξει, Γεράσιμε!, κάνει τὸ παιδί καθὼς νοιώθει ἔτοιμα νά σπάσουν τὰ κόκκαλά του ἀπὸ τὴ θερμὴ περιπτύξι τοῦ συντρόφου του. Εἶμαι ἀκόμα ζωντανός, ἀλλὰ σὲ λίγο θὰ τὰ τινάξω ἂν ἐξακολουθήσῃς νά μὲ σφίγγῃς ἔτσι!

ΤΟ ΦΥΤΗΛΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΤΗΝ ἄλλη στιγμή, ψάχνοντας στὰ σκοτεινά, βρίσκουν ἓνα φανάρι ἀπὸ ἐκεῖνα πού εἶχαν μαζί τους οἱ Τούρκοι. Τὸ δικό τους δὲν ὑπάρχει πιά. Ἔσπασε. Τ' ἀνάβουν καί ρίχνουν μιὰ ματιὰ γύρω τους. Τὸ θέαμα εἶναι ἀνατριχίαστικό. Μετροῦν δέκα νεκρούς.

— Δὲν εἶναι καί λίγο!;, ἀναστενάζει ὁ Στραπάτσο.

— Θαρρῶ πὼς δὲν ὑπόρχουν ἄλλοι, λέει τὸ παιδί. Τὰ καταφέρουμε μιὰ χαρὰ, ὡς ἐδῶ. Καί τώρα ἔμπρῳς. Ξαναρχίζουμε πάλι τὸ δρόμο μας καί ὁ Θεὸς βοηθός...

Ἀρχίζουν νά βαδίζουν.

— Εἶμαι περίεργος μονάχα νά μάθω, λέει ὁ Στραπά-

τσος καθώς προχωρούν, ποιός τούς ειδοποίησε και μās έτοιμάσανε μιā τέτοια ύποδοχή...

— Έχεις άκουστά για τόν Ρεσίτ πασά; ρωτάει τὸ παιδί.

— Όχι!

— Έ! Λοιπὸν αὐτὸς ὁ Τουρκαλᾶς εἶναι ἕνας σωστὸς σατανᾶς. Όλα τὰ ἔχει προβλέψει, μιā και εἶναι σίγουρος πὼς θὰ τοῦ κάνουμε βίζιτα ἀναζητῶντας τὴν Ἀθή. Έβαλε κάτω τὰ πράγματα και τὰ μελέτησε με προσοχή. Σκέφτηκε ὅλους τούς τρόπους πὼ θὰ ἦταν δυνατὸ νὰ χρησιμοποιήσουμε για νὰ φτάσουμε στὸ παλάτι. Κι' ἀνάμεσα σ' ὅλους τούς ἄλλους θυμῆθηκε και τὴν ὑπόνομο. Τώρα λοιπὸν πρέπει

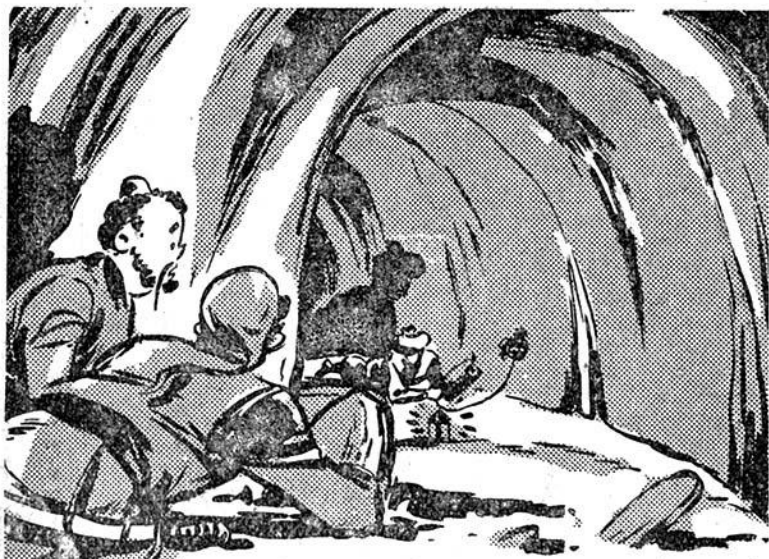
νὰ εἶμαστε προσεχτικοί, γιατί δὲν ἀποκλείεται νὰ μās ἔχη έτοιμάσει κάποιο καινούργιο δόκανο πὼ πέρα.

Καθὼς προχωροῦν, κοντοστέκουν κάθε λίγο και ἀφουγκράζονται. Ἡ ὑπόνομος δὲν ἀκολουθεῖ πια εὐθεία γραμμῆ. Τώρα ὑπάρχουν ἀπότομες στροφές και ὁ δρόμος γίνεται ὄλο και περισσότερο ἀνηφορικός. Πὼ και πὼ συναντοῦν και πέτρινα σκολιά.

— Και κάτι ἄλλο δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω, λέει ὁ Στραπάτσος: Θυμᾶμαι, πρὶν μās ἐπιτεθοῦν, πὼ ἀκούσαμε κάτι παράξενους θορύβους;

— Ναι. Ἦταν σὰ νὰ ἔσκαιβαν κάπου ἐδῶ κοντά.

— Γιατί νὰ σκάβουν;

Σταματοῦν και βλέπουν κάποιο ν πὼ κάτι παράξενο έτοιμάζει.

Και καθώς ψέλλει ο Στραπάτσος κατεβάζει τέρμουλο.

— Αυτό ούτε κι' εγώ μπορώ να το εξηγήσω, λέει ο Νικήτας. 'Η αλήθεια είναι πώς το πράγμα με παραξένεψε. 'Αλλά δεν προφτάσαμε να το καλοσκεφτούμε. Μας ριχτήκανε...

Τώρα ανεβαίνουν μια άλλη πέτρινη σκάλα. 'Ανεβαίνουν με προσοχή. 'Η ύπνομος παίρνει μια στροφή πρὸς τὰ δεξιά. Προχωρούν και μπαίνουν σε μια καινούργια καμπί. Ξαφνικά όμως στέκουν. Τὸ παιδί νοιώθει τὰ δάχτυλά του Στραπάτσου να σφιγγουν τὸ μπράτσο του. Γυρίζει και τὸν κοιτάζει. 'Εκείνος τὸ κάνει νόημα να μείνει σιωπηλὸς και τὸ δείχνει με τὸ μάτι ἕναν Τούρκο πὸς εἶναι ξαπλω-

μένος με τὴν κοιλιά κατὰ γῆς και κάτι κάνει. 'Εχει δίπλα του ἀκουμπισμένο ἕνα λαδοφάνaro και ἐργάζεται. Δὲ μπορούν να καταλάβουν τί κάνει. 'Εκείνος, ἀποροφημένος ἀπὸ τὴ δουλειά του, δὲ φαίνεται να τοὺς ἔχει ἀντιληφθῆ ἢ, κι' ἂν τοὺς εἶδε, δὲ νοιάζεται γιὰ τὴν παρουσία τους. Εἶναι φανερό πὸς κάτι ἐτοιμάζει και βιάζεται να τὸ ἀποτελειώση.

Ὁ Στραπάτσος, πὸς κρατᾶει ἕνα ρόπαλο —λάφυρο ἀπὸ τὴ μάχη πὸς προσηγήθηκε — φτύνει τὶς φούχτες του κι' ἐτοιμάζεται να ἐπιτεθῆ.

— Ν' ἀρχίσω νά... ψέλλω; ρωτᾶει χαμηλόφωνα.

Τὸ παιδί τὸ ρίχνει μια ἄ-

γρια ματιά και φέρνει το δάχτυλο στα χείλη. Ο Κεφαλλωνίτης κατσουφιάζει. Ο Νικήτας δεν έχει καιρό όμως να προσέξει το γκρινιάρικο ύφος του. Έχει καρφωμένα τα μάτια στα χέρια του Τούρκου, που μερικά δήματα πιό εκεί κάτι έτοιμάζει. Τώρα, ο Νικήτας βλέπει κι' ανατριχιάζει και νοιώθει μονομιάς να του κόβεται το κέφι.

— Δυναμίτης!, λέει μέσα από τα δόντια του.

Πραγματικά, δεν έχουν και μιά άμφιβολία. Τώρα μπορούν να ξεχωρίσουν καθαρά. Ο Τούρκος με γοργές κινήσεις έχει τελειώσει τη δουλειά του και αυτή τη στιγμή βάζει φωτιά σ' ένα φυτίλι που καταλήγει σ' ένα μέρος του τοίχου. Σ' αυτό το σημείο έχει σκαφτεί βαθεία ο τοίχος και σίγουρα είναι παραγεμισμένος με δυναμίτη. Ο Νικήτας καταλαβαίνει τον μεγάλο κίνδυνο και νοιώθει κάτι να του σφίγγει την καρδιά.

— Να ή απάντησι στην άποριά σου, Γεράσιμε!, ψιθυρίζει μέσα από τα δόντια του. Έτοιμάσανε φουρνέλα! Σκάψανε και γεμίσανε τον τοίχο με δυναμίτη. Σχεδιάζανε να μάς θάψουγε ζωντανούς εδώ μέσα σ' αυτό το λαγούμι. Μα φανήκαμε πολύ πιό νωρίς από ό,τι είχαν λογαριάσει και μάς ρίχτηκαν. Όσην ώρα παλεύαμε εμείς με τους άλλους, αυτός εδώ ο εφέντης δούλευε κι' άποτέλειωσε τη δουλειά. Δεν είναι να χάνουμε ούτε δευτερόλεπτο, Γεράσιμε...

Ένα μουγγρητό που έρχεται από δίπλα του είναι η απάντησι του Στραπάτσου. Το παιδί σφίγγει το γιαταγάνι άνόμεσα στα δάχτυλά του κι' ο Γεράσιμος άνασηκώνει το ρόπαλο. Μουντάρουν με μιά άγρια κραυγή προς το μέρος του Τουρκαλά που έτοιμάζεται να φύγει και, πριν καλά-καλά καταλάβουν τί συμβαίνει, παίρνουν μιά τούμπα ο ένας πίσω από τον άλλο και βροντούν σά σακκιά γεμάτα πατάτες στο τσιμέντο. Κάτι έχει μπερδευτή στα πόδια τους. Ένα σκοινί, που είναι τενωμένο από την μιά ως την άλλη άκρη τής ύπονόμου και που μέσα στο σκοτάδι δεν το έχουν δη, μπερδεύεται στα πόδια τους και τους άναστρέπει και κατακυλούν βλαστημώντας στο έδαφος και ξαπλώνονται φαρδείς - πλατείς χάμω.

Είναι έτοιμοι ως τόσο να σηκωθούν, παρ' όλο που τα κορμιά τους από το πέσιμο που όννε φοβερά. Όμως δεν προφταίνουν. Κάτι σφυρίζει πάνω άπ' τα κεφάλια τους και δυό θηλειές — μιά για τον καθένα — τυλιγονται γύρω τους και τους κάνουν άνίκανους να άμυνθούν. Ένα χοντρό σκοινί τους κρατάει αϊχμάλωτα τα χέρια και τα πόδια. Ταυτόχρονα πέντε ίσκιои, που παραμονεύαν σέ μιά σκοτεινή κώχη του λαγουμιού, όρμουν άπάνω τους και σιγουράρουν το δέσιμο.

— Σκυλιά!, ούρλιάζει ο Στραπάτσος. Δέ θα γλυτώσετε. Θα ψάλω και για σας το

«δείτε λάβετε τὸν τελευταῖον ὄσπασμόν» πολὺ σύντομα!

— Πρὸς τὸ παρὸν θὰ γλεντήσετε ὥραϊα, μὰ τὸν Ἄλλάχ, γκιαούρηδες!, φωνάζει κοροιδεῦτικα κάποιος. Ὁ Ρεσίτ πασάς σὰς ἤθελε ζωντανούς γιὰ νὰ σὰς σουβλίση. Μὰ τὸ ἴδιο εἶναι. Θὰ γίνετε ψητοὶ τῶρα μὲ τὸ δυναμίτη.

Καὶ φεύγουν τρέχοντας. Τρέχουν καὶ τὸ ποδοβολητὸ τους σβύνει πέρα, μακρὰ, στὸ βάθος τοῦ λαγουμιοῦ.

— Εἴσατε χαμένο!, γκρι νιάζει ὁ Στραπάτος καθὼς τεντώνει τὰ μπράτσα του προσπαθώντας νὰ λασκάρῃ τὰ σκοινιά. Ὅλα τὰ περίμενα, μὰ πὼς μπορούσα νὰ γίνω πυροτέχνημα δὲν τὸ εἶχα σκεφτῆ... Οὔτε φύλλος στὸν κόρφο μου...

Ἀγωνίζεται, μὰ δὲ καταφέρει τίποτα. Τὰ σκοινιά ξεσκίζουν τὶς σάρκες του, μὰ δὲν χαλαρώνουν. Ἀναστενάζει.

— Τί λέει, καπετάνιο; Ν' ἀρχίσω νὰ ψέλνω γιὰ... λογαριασμό μας αὐτῆ τῆ φορά;

Ὁ Νικήτας ὅμως δὲ μιλάει. Κυττάζει τῆ μικρῆ γλώσσα τῆς φωτιάς ποὺ σέρνεται σὰ φίδι στὸ ἔδαφος καὶ ὀλοένα ζυγώνει καὶ περισσότερο τὸν σκαμμένο τοῖχο μὲ τὸ δυναμίτη. Μὲ τὸ βλέμμα καρφωμένο πρὸς τὰ ἐκεῖ σκέπτεται. Τὸ μυαλό του δουλεύει γοργά, ἐξετάζοντας κάθε πιθανότητα σωτηρίας.

— Ἄν μπορούσαμε νὰ κυλήσουμε πίσω ἀπὸ τὰ σκαλοπάτια, λέει ὁ Στραπάτος, κά

τι θὰ γινότανε. Ὑπάρχει ἔλπιδα νὰ βγαίναμε μὲ μερικὲς μονάχα γρατζουνιές ἀπ' τὴν ἔκρηξι. Ὅμως, ἐδῶ ποὺ εἴμαστε, θὰ γίνουμε κιμᾶς καὶ ψιλοκομένος μάλιστα.

— Θαρρῶ πὼς προτιμώτερο εἶναι νὰ κάνουμε κάτι ἄλλο, ἀποκρίνεται τὸ παιδί.

Καί, σχεδὸν ἀμέσως, τεντώνεται καί, δίνοντας μιὰν ἀπόταμη κλίσι στὸ δεμένο κορμί του πρὸς τὰ πλάγια, ἀρχίζει νὰ κυλᾷ σὰν βαρέλι πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀναμμένου φυτηλιοῦ. Ὁ Στραπάτος γουρλώνει τὰ μάτια.

— Τί πᾶς νὰ κάνης ἐκεῖ; ρωτᾷει τρομαγμένος. Δὲ τὸ βλέπεις πὼς τὸ φυτῆλι σώνεται κάθε λεπτό ποὺ περνάει καὶ πιὸ πολὺ;

Ὁ Νικήτας Ἀστρακάρης δὲν δίνει ἀπάντησι. Ἀγκομαχώντας προχωρεῖ πάντα κυλώντας καὶ ζυγώνει τὸ ἀναμμένο φυτῆλι, ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ καίγεται ἀφήνοντας ἕνα ἀνατριχιαστικὸ σιγαλὸ σφύριγμα.

ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ ΡΕΣΙΤ

Ο ΚΑΠΟΥΔΑΝ Ρεσίτ πασάς ἔχει ζαρῶσει τὰ φρύδια καὶ τὸ βλέμμα του, ὅσο περνάει ἡ ὥρα, γίνεται θολὸ ἀπὸ τὴ λύσσα. Εἶναι ὀρθὸς καὶ κάθε τόσο πηγα:νοέρχεται μέσα σ' ἕνα βαρεῖα ἐπιπλωμένο δωμάτιο τοῦ Σεραγιοῦ, σὰν νὰ περιμένῃ κάποιον. Ἀπὸ τὸ ἀνοχτὸ παρὰθυρο φαίνονται γαλήνια τὰ γαλάζια νερὰ τοῦ Βοσπόρου,

όπου ταξιδεύουν με τὰ πανιά μικρά και μεγάλα καράβια. Πέρα, μακριά, στὸν μικρὸ ὄρμο τοῦ Κεράκιοι, πού αὐτὴ τὴν ἔποχὴ εἶναι ἓνα εἶδος πολεμικοῦ ναυστάθμου, εἶναι ἀραγμένα στὴ σειρὰ τὰ ντελίγια τῆς ἀρμάδας. Πιὸ μέσα, στὴν ἀπάναντι στεροῦ, ὑψώνονται μεγαλοπρεπεῖς οἱ τρούλοι τῆς Ἁγίας Σοφίας, πού ἔχει μεταβληθῆ σὲ τζαμί καί, σκόρπιοι σ' ὀλάκερὴ τὴν ὑπόλοιπὴ πολιτεία, ὑψώνουν πρὸς τὸν οὐρανὸ τὶς μύτες τους οἱ μιναρῆδες.

Μένει γιὰ μερικὲς στιγμὲς ἀκίνητος στὸ παράθυρο. Ὑστερα γυρίζει καὶ χτυπάει ἓνα βαρὺ φρεσκογουαλισμένο τάσι

πού κρέμεται στὸν τοῖχο. Ἔνας ἀπ' τοὺς σωματοφύλακες του μπαίνει: κάνουντας ἓνα βαθὺ τεμενά.

— Δὲ φάνηκε κανεὶς, Σεφκέτ; ρωτᾷ.

— Ὅχι, πολυχρονεμένε πασᾶ μου. Κανεὶς ἀκόμα.

— Ἄπ' τὸ λαγοῦμι τί νέα ἔχεις;

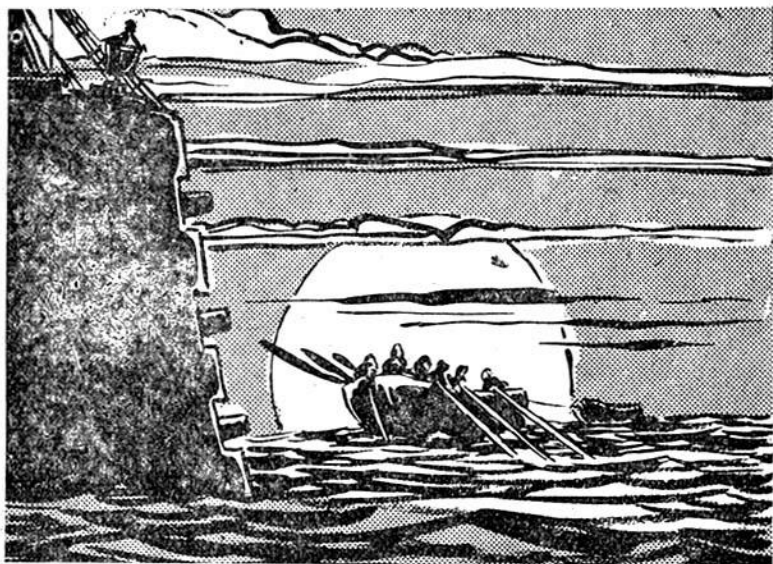
— Κι' ἀπὸ ἐκεῖ, πασᾶ δὲν φάνηκε κανεὶς.

— Καὶ ὅμως πρέπει κάπου ἐδῶ κοντὰ νὰ θρίσκειται ὁ γκι-αούρης. Ἐνας ψαρὰς εἶδε ἔξω ἀπὸ τὰ στενά χτὲς τὸ ξημέρωμα τὸ λατίνι του. Πῶς γίνε-ται: νὰ μὴ φανῆ;

Ὁ σωματοφύλακας δὲ μι-λάει. Γίνεται μιὰ μικρὴ σιω-

Ἡ μικρὴ φλόγα ὀλοένα και περισσότερο ζυγώνει στὸ δυναμίτη...

Ἡ βάρκα με τὴν ὄμορφη, ποὺ πρόκειται νὰ βρῆ ἕγρὸ τάφο στὸ Βάσπορο διασχίζει τὰ σκοτεινὰ νερά.

πή. Ὑστερα ἀπὸ λίγο ἀκούγε-
ται πάλι ἡ φωνὴ τοῦ Ρεσίτ.

— Ἡ κοπέλλα ποὺ βρίσκε-
ται; ρωτάει.

— Εἶναι ἐκεῖ ποὺ διάταξες,
πασᾶ μου.

— Μίλησε;

— Ὅχι. Στέκει μονάχα
συλλογισμένη με δακρυσμένα
μάτια καὶ λέξι δὲ βγάζει ἀπὸ
τὸ στόμα της. Μονάχα κάθε
τόσο ἀναστενάζει.

Ἐνα ἄσκημο χαμόγελο σχε-
διάζεται στὸ μούτρο τοῦ κα-
πουδᾶν πασᾶ.

— Θ' ἀναστενάξη πολὺ ἄ-
κόμα!, λέει. Κι' ὅταν τὴν κλεί-
σουν στὸ χαρέμι, θ' ἀναστενά-
ξη περισσότερο. Ἄϊντε, Σεφ-

κέτ, καὶ πὲς τους νὰ μοὺ τὴ φέ-
ρουνε ἐδῶ.

Ὁ σωματοφύλακας κάνει ἕ-
ναν καινούργιο τεμενὰ καὶ φεύ-
γει. Ὑστερα ἀπὸ λίγο, δυὸ
ἄλλοι Τούρκοι φέρνουν σέρνον-
τας τὴν Ἀνθὴ Καραδημήτρη.
Ἡ ὄμορφη Ἑλληνοπούλα εἶ-
ναι χλωμὴ. Μέσα στὰ δακρυ-
σμένα ὄμως μάτια της ἀστρά-
φτει μιὰ σιδερένια θέλησι.

— Λοιπὸν, γκιουζέλ, ρω-
τάει: κοροϊδευτικὰ ὁ πασᾶς,
μήπως θυμήθηκες τώρα
ἔχει τὸ λιμέρι του ὁ ἀρραβω-
νιαστικός σου;

— Ὅχι. Δὲ θυμήθηκα!, ἀ-
ποκρίνεται ἡ κοπέλλα.

— Κι' ὅμως πρέπει νὰ θυ-

μηθής. Για τὸ καλὸ σου σοὺ μιλάω. Ἄν μοῦ πῆς πού κρύβεται κάθε τόσο μετὰ τὸ καράβι τοῦ ὀγκιστοῦ Νικήτας, θὰ σὲ ξαναπῶ ἐγὼ ὁ ἴδιος στὸ νησί σου καὶ θὰ σὲ παραδώσω στὸν πατέρα σου. Ἄν ὅμως ἐξακολουθήσῃς νὰ μὴ θυμάσαι... θὰ μετανοιώσῃς!

— Εἶμαι Ἑλληνίδα, λέει ἡ Ἄνθη καὶ τὰ μάτια τῆς γεμίζουν ἀστραπὲς πού ξαφνιάζουν. Εἶμαι Ἑλληνίδα καὶ δὲν προδίνω κανένα χριστιανό.

— Ξέρεις τί σὲ περιμένει; ρωτᾷ ἐνῶ ἀγρία ὁ Ρεσίτ.

— Ξέρω!

— Καὶ δὲ φοβᾶσαι;

— Εἶμαι ἔτοιμη νὰ πεθάνω γιὰ τὴν πατρίδα μου. Δὲ φοβᾶμαι!

Ὁ καπουδὰν πασαῶς δαγκώνεται. Μιὰ δυνατὴ λύσσα τὸν πνίγει. Δὲ μπορεῖ νὰ συγκρατηθῇ. Σηκώνει τὸ βαρὺ χέρι του καὶ τὸ κατεβάζει μετὰ δύναμι στὸ πρόσωπο τῆς κοπέλλας.

— Νὰ γιὰ νὰ μάθῃς!, μου γριζεῖ.

Τὸ κορίτσι στέκει ἀκλόνητο στὴ θέσι του.

— Εἶσαι ἕνας δειλός!, τοῦ λέει. Οἱ ἀληθινοὶ ἄντρες δὲν χτυποῦν ποτὲ μιὰ αἰχμάλωτη γυναίκα.

— Βούλωσε τὸ στόμα σου, ἄπιστη σκύλα!, οὐρλιάζει αὐτὸς καὶ ξανασηκώνει τὸ χέρι του καὶ τὴν χτυπᾷ πάλι. Σὲ μένα, τὸν καπουδὰν Ρεσίτ, δὲν περνοῦν κάτι τέτοια. Νὰ τὸ ξέρῃς!

Ἐνα χαμόγελο γεμάτο περιφρόνησι εἶναι ἡ ἀπάντησι

τῆς Ἄνθης. Πονᾷ ἀπὸ τὸ ἄνανδρο χτυπημα. Μὰ δὲν θέλει νὰ τὸ δεῖξῃ. Χαμογελάει περιφρονητικά. Ὅμως αὐτὸ τὸ χαμόγελο εἶναι κι' ἡ καταδίκη τῆς. Γιατὶ ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη ὁ Ρεσίτ ἀλλάζει γνώμη κι' ἡ λύσσα πού τὸν πνίγει γίνεται μεγαλύτερη.

— Γελᾷς, βρωμογκιστοῦρισα; μουγγριζεῖ. Γελᾷς, γιατί νομίζεις πῶς, ὅτι κι' ἂν μοῦ πῆς, θὰ σὲ ἀφήσω νὰ βρωμιάζῃς τὸν ἄερα μετὰ τὴν ἀνάσσα σου! Μὰ τὸ σπαθὶ ὅμως τοῦ προφήτη, δὲ θὰ ζήσης πολὺ ἀκόμα. Τώρα θὰ μάθῃς!

Χτυπᾷ πάλι τὸ μπρούτζινο τάσι καὶ ὁ σωματοφύλακάς του μπαίνει στὴν κάμαρη.

— Θυμάσαι, Σεφέκ, τί σοὺ εἶπα πρὶν ἀπὸ λίγο; τὸν ρωτᾷ. Σοὺ εἶπα πῶς αὐτὴ τὴ ρωμῆα ἦταν νὰ τὴ στείλω στὸ χαρέμι τοῦ Πατισάχ. Ἄλλὰ τώρα ἄλλαξα γνώμη. Τέτοια φίδια μποροῦν νὰ χαλάσουνε τὸ κέφι τοῦ πολυχρονεμένου μας Σουλτάνου. Σοὺ δίνω μπουγιουρντι λοιπὸν νὰ τὴν πνίξῃς. Τὸ βράδυ, ὅταν νυχτώσῃ, στείλε δυὸ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους μας μετὰ μιὰ βάρκα νὰ τὴν πάρουν. Θὰ τῆς περάσουν μιὰ βαρεῖα πέτρα στὸ λαιμὸ σὰν χαίμαλι καὶ θ' ἀνοιχτοῦν λίγο πιὸ ἔξω νὰ τὴ φουντάρουν... Κατάλαβες;

— Κατάλαβα, ἐφέντη.

— Τώρα πήγαινε καὶ δὲ χρειάζεται νὰ στὸ ξαναπῶ.

Κι' ὕστερα γυρίζει πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἄνθης. Ἡ χλωμάδα τοῦ θανάτου ἔχει ἀπλωθῇ στὸ πρόσωπό τῆς.

— Κατάλαβες και σύ; τη ρωτάει κοροϊδευτικά.

— Είσαί ένας φονιάς!, του λέει το κορίτσι.

— Πάρτε τη από μπροστά μου!, γρυλλίζει άγρια ο Ρεσίτ. Πάρτε την πριν τη σκοτώσω με τὰ ἴδια μου τὰ χέρια!

ΜΕ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ!

Η ΓΛΩΣΣΑ τῆς φωτιάς προχωρεῖ ἀργὰ πρὸς τὴ φωλιὰ τοῦ δυναμίτη. Ἀπὸ λεπτό σὲ λεπτό, ἡ φλόγα θὰ φτάσῃ στὸ τοῖχο καὶ τότε ἡ φοβερὴ ἔκρηξι θὰ μεταβάλλῃ σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ ἀμορφες σάρκες καὶ κόκκαλα τούτους τοὺς δύο τολμηροὺς Ἑλληνας, ποὺ ἤρθαν ἐδῶ νὰ παίξουν κορώνια - γράμματα τῆ ζωῆ τους γιὰ νὰ πάρουν ἀπὸ τὰ χέρια τῶν Τούρκων τὴν ὁμορφὴ μελαχροινὴ κόρη τοῦ Καραδημήτρη. Θρόμβοι ἰδρώτα μουσκεύουν τὸ πρόσωπο τοῦ Γεράσιμου Στραπάτσου, καθὼς παρακολουθεῖ τὸν Νικήτα ποὺ χειροπόδαρα δεμένος κατακυλάει σὰ βαρέλι πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀναμμένου φυτηλιοῦ. Ἀλλὰ καὶ τὸ παιδιοῦ τὸ βλέμμα εἶναι γεμάτο ἀγωνία. Γιατί, κάθε στιγμή ποὺ περνάει, εἶναι καὶ ἕνα βῆμα σίγουρο πρὸς τὸ θάνατο.

Θὰ προφτάσῃ; Δὲ θὰ προφτάσῃ; Κί ἂν φτάσῃ ὡς ἐκεῖ πρὶν γίνῃ ἡ ἔκρηξι, πῶς θὰ μπορέσῃ νὰ ἀχρηστεύσῃ αὐτὸ τὸ πυρωμένο φίδι ποὺ παύει πιά νὰ σέρνεται στὸ ἔδαφος, ἀφήνοντας πίσω του μιὰ σκούρα γραμμὴ ἀπὸ στάχτη, καὶ

ἀνεβαίνει τῶρα στὸν τοῖχο; Μιὰ προσπάθεια ἀκόμα. Μερὶ κὲς βόλτες στὸ ὑγρὸ τσιμέντο ἀκόμα. Δὲν ἀπέχει παρὰ μονάχα δυὸ βῆματα. Τὸ λαστιχένιο κορμί τοῦ παιδιοῦ ζυγώνει. Τῶρα στὰ ρουθούνια του χτυπάει ἡ μυρουδιὰ τοῦ καμμένου φυτηλιοῦ. Ὁ ἰδρώτας τῆς ἀγωνίας τὸν τυφλώνει. Πέφτει στὰ μάτια του καὶ δὲν τὸν ἀφήνει νὰ δῆ καθαρά, νὰ ξεχωρίσῃ τί γίνεται μισὸ μέτρο μπροστά του.

«Θεὲ μου βοήθησέ με!» παρακαλεῖ ὁ Νικήτας. «Βοήθησέ με νὰ προλάβω τὴν καταστροφή. Ἄν χαθῶ, εἶναι χαμένη καὶ ἡ Ἄνθη!»

Νοιώθει πολὺ κουρασμένος. Ὅλα τὰ τελευταία περιστατὰ καὶ τὸν ἔχουν κουράσει. Ἀλλὰ τούτη ἡ γεμάτη ἀγωνία προσπάθεια νὰ πλησιάσῃ στὸ σημεῖο τοῦ τοῖχου, ὅπου βρίσκεται φυτεμένος ὁ δυναμίτης, τὸν ἔχει τσακίσει. Λίγο ἀκόμα ὅμως καὶ ὅλα θὰ τελειώσουν. Βάζει σὲ κίνησι ὅσες δυνάμεις τοῦ ἀπομένουν καὶ τὸ κορμί του ἀρχίζει νὰ κυλάῃ πάλι. Ἐφτασε! Νὰ τὸ ἀναμμένο φυτῆλι. Ἡ μικρὴ φλόγα τσιρίζοντας ἀνεβαίνει στὸν τοῖχο. Ὁ Νικήτας σφίγγει τὰ δόντια καὶ μὲ μιὰ σβέλτη κίνησι παίρνει μιὰ στροφή ἀνακάθεται καὶ κλείνει ἀνάμεσα στὴ ράχη του καὶ στὸν τοῖχο τὸ φυτῆλι. Τεντώνει τὸ κορμί του καὶ ρίχνει ὀλάκερο τὸ βάρος του πρὸς τὰ πίσω. Ἐνα χαμὸ γελοῦς ικανοποιήσεως φωτίζει τὸ πρόσωπό του. Τῶρα θὰ σβύσῃ ἡ γλώσσα τοῦ θανά-

του. Δέ γίνεται να μη σβύση. Χαμογελάει εύτυχισμένος.

Περιμένει ένα λεπτό. "Όμως ξαφνικά αισθάνεται κάτι να τσουρουφλίζει την πλάτη του. 'Ο αέρας γεμίζει από μυρουδιά καμμένου πανιού και νοιώθει ένα δυνατό κάψιμο στην πλάτη. Τò χαμόγελο χάνεται και τò βλέμμα του γεμίζει απελπισία. Δέν έκανε τίποτα! Τò φυτῆλι δέν έσβυσε! Έξακολουθεί τώρα πιό βιαστικά τò δρόμο του πρòς τò τέρμα. Μιά δυνατή άπογοήτευσι γεμίζει τήν ψυχή του. Παραλύει. Δέν έχει κουράγιο να κουνήση οὔτε τò πιό μικρò δαχτυλάκι του. Είνοι χαμένοι!

Καί τότε άπότομα νοιώθει κάτι βαρὺ να πέφτη άπάνω του. 'Ο Γεράσιμος Στραπάτσος, πού παρακολουθεί άπό τήν πρώτη στιγμή τις κινήσεις του, έρχεται ξοπίσω του κλώνας κι' αυτός τò δεμένο κορμί του στò βαρέλι. 'Ο Κεφαλλονίτης αισθάνεται μιὰ βαθειά άνακούφισι, καθώς βλέπει τò παιδι να κλείνη άνάμεσα στòν τοίχο και στήν ράχη του τò φυτῆλι και να τò πιέζη. Είνοι σίγουρος πώς θα σβύση.

— Τη σκαπουλάραμε! λέει χαρούμενα.

Άλλά ή φωνή ξεψυχάει σχεδόν άμέσως στò λάρυγκά του. Έχει δῆ πώς πιό πυκνοί καπνοί βγαίνουν τώρα πίσω άπό τή ράχη τού παιδιού. Καταλαβαίνει. Τò παιχνίδι χάνεται. Τò φυτῆλι δέν έσβυσε και συνεχίζει τήν πορεία πού οδηγεί στην καταστροφή. Αὐτῆ τήν

κρίσιμη στιγμή, ό Στραπάτσος καταλαβαίνει πώς όλα μπορούν να χαθούν, αν δεν κινηθῆ σαν άστραπη κι' αν δεν δράση κεραυλοβόλα. Μπορεί να είναι άργά. Μά θα δοκιμάση...

— Παραμέρισε, καπετάν Νικήτα!, φωνάζει.

"Όμως τò παιδι δέν μπορεί να κινηθῆ. Τόν άκούει, μά δέν έχει τή δύνομι να σαλέψη. Τότε ό Στραπάτσος κυλώντας πάντα σα βαρέλι ρίχνεται άπάνω του. Τò βαρὺ κορμί του συγκρούεται με τò μπαλντισμένο κορμί τού Παιδιού και τò τινάζει δυò μέτρα πιό πέρα.

— Να με συμπαθάς, μά δέ γίνεται διαφορετικά, καπετάνιο!, τού λέει.

Καί τήν ίδια στιγμή παίρνει τή θέση πού είχε πριν ό Νικήτας. Μά τούτη τή φορά δέν γυρίζει τήν πλάτη στòν τοίχο. Στέκει φάτσα με φάτσα με τή φωτιά πού σαλεύει ύπουλα. Τò πρόσωπό του φανερώνει τήν άγωνία πού τόν παιδεύει. Μέσα στò μυσλό του έχει φουντώσει μιὰ τρελή ιδέα. Είνοι τò μόνο μέσο πού τούς μένει να ξεφύγουν τò θάνατο. Φτάνει να προφτάση. Με δεμένα τὰ χέρια και τὰ πόδια ό κοντόχοντρος άντρας με άχρηστα τὰ σιδερένια του μπράτσα, άγωνίζεται ν' άνασηκωθῆ. Είνοι φοβερά δύσκολο, μά όχι κι' άκατόρθωτο. Μονάχα πού σε μιὰ άλλη περίπτωση θα μπορούσε να τò καταφέρη πιό εύκολα. Τώρα διάζεται, γιατί ή ζωῆ και τών

δυό τους κρέμεται από δευτερόλεπτα. Τò φυτῆλι πού καίγεται εἶναι ἀρκετά ψηλά. Καί, γιά νά πετύχη αὐτό πού σχεδιάζει νά κάνη, πρέπει νά εἶναι ὀρθός. ἀγωνίζεται ὑπεράνθρωπα καί ὁ ἰδρώτας τῶν μουσκεύει. Παγωμένοι κόμποι κατρακυλοῦν ἀπὸ τὸ μέτωπό του. Ἀνασηκώνεται. Μά ξαναπέφτει. Δοκιμάζει πάλι, μὰ βρίσκεται σὲ λίγο ξαπλωμένος πάλι ἀνάσκελα. Τώρα ἡ μικρὴ φλόγα εἶναι πολὺ κοντὰ στὴ φωλιὰ τοῦ δυναμίτη καὶ ὁ Στραπάτσος τὴν παρακολουθεῖ μὲ ἔντρομο βλέμμα. Μιά κίνησι ἀπελπισίας ἀκόμα. Μιά τελευταία κίνησι. Στέκει ἐπιτέλους ὀρθός!

— Εἶναι ἀργά, Γεράσιμε!, ψιθυρίζει τὸ παιδί.

Αὐτὸς ἄμως δὲν ἀποκρίνεται. Ἀνοίγει μονάχα τὸ στόμα καὶ μὲ μιὰ σβέλτη κίνησι τοῦ κεφαλοῦ ἀρπάζει μὲ τὰ δόντια τὸ φυτῆλι καὶ τὸ σφίγγει ἀνάμεσα στὶς μασέλλες του. Ἡ φλόγα ἀφήνει ἓνα ἀπαισίο τσιριχτὸ ἦχο, καθὼς βρίσκεται μέσα στὸ στόμα του. Μιά ἄγρια σύσπασι τοῦ προσώπου του δείχνει τὸν φανερό πόνου πού τὸν παιδεύει. Καίγεται ἡ γλώσσα του! Μουγγρίζει σὰν πληγωμένος ἐλέφαντας, ἀλλὰ δὲν τὸ ἀφήνει. Καί, ὕστερα ἀπὸ ἓνα λεπτό, τὴν τελευταία ἴσα ἴσα στιγμή πού τοὺς μένει, τραβιέται ἀπότομα πρὸς τὰ πίσω καὶ ἀφήνῃ τὸ βαρὺ κορμί του νά κυλήσῃ ἀνάσκελα στὶς πλάκες. Τὸ φυτῆλι ξεκολλάει ἀπ' τὴ δέσμη τοῦ δυναμίτη,

ὅπου ἦταν σφηνωμένο. καὶ μένει ἀνάμεσα στὰ δόντια τοῦ σβυστὸ πιά! Τὸ φῦνει λίγο πιὸ πέρα καὶ ξεχνώντας τοὺς πόνους γυρίζει πρὸς τὸ μέρος τοῦ παιδιοῦ.

— Ἡ παράστασι τελείωσε!, τοῦ φωνάζει. Νῦν ἀνάπαυσον τὸν δούλον σου, Κύριε...

ΜΕΣΑ
ΣΤΟ ΣΕΡΑΪ·

ΜΙΑ καταθλιπτικὴ σιωπὴ ἀπλώνεται γύρω καὶ λαχανιαστὴ ἀναπνοὴ τους ἀκούγεται μέσα στὴν ὑπόνομο τώρα. Ἐνα λαχανιασμά σα νὰ ἔτρεχαν χιλιόμετρα ὀλάκερα καὶ νὰ στάθηκαν τώρα κάπου νὰ ξαποστάσουν. Μήπως ὅμως ὅλη αὐτὴ ἡ ἀγωνία πού πέρασαν δὲν ἦταν ἓνας ἀγῶνας ταχύτητας μὲ τὸ θάνατο; Ἐνας ἀγῶνας ἀπ' τὸν ὁποῖο βγήκαν νικητές...

Ἄλλὰ δὲν ἔχουν τελειώσει ἀκόμα. Τὸ δυσκολώτερο ἔγινε. Τώρα ἀπομένει κάτι πιὸ εὐκόλο. Ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὰ σκωινιά. Ὑπάρχει ἓνας τρόπος πού θὰ τὸν βάλουν σ' ἐφαρμογὴ. Κανείς δὲν ξερεῖ τί γίνεται ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμή στὴν ἄλλη. Ἄν οἱ Τούρκοι ξαναγυρίσουν — καὶ τοῦτο δὲν εἶναι ἀπίθανο ἀφοῦ δὲν ἄκουσαν τὴν ἐκρηξι — πρέπει νὰ εἶναι ἔτοιμοι.

— Καλύτερα νὰ διαστούμε!, λέει τὸ παιδί πού σπάει πρῶτο τὴ σιωπὴ.

Ἡ λιγότερη ἀνάπαυσι τοῦ ξαναφέρνει πάλι ὅλη τὴν ἐνεργητικότητα καὶ τὴ διαύ-

γεια του μυαλού του. Ἡ ἀγώνια πέρασε. Τώρα μπορούν νὰ λογαριάζουν ψυχραίμα καὶ μετρημένα τὸ κάθε τι. Μὲ γοργὲς κινήσεις, σέρνοντας τὴν κοιλιὰ του ἀπάνω στὸ ὑγρὸ ἔδαφος, πλησιάζει τὸν Στραπάτσο.

— Γύρισέ μου τὴν πλάτη σου, τοῦ λέει. Θὰ σοῦ λύσω τὰ χέρια.

Ἐκείνος καταλαβαίνει.

— Ἐχεις ὠραίες ιδέες, καπετάνιο!, ἀπαντᾷ πρόθυμα καὶ καθὼς μιλάει νοιώθει νὰ τὸν πονάει ἡ τσουρουφλισμένη γλῶσσα του. Ἄιντε νὰ τελειώσουμε!

Ὁ Στραπάτσος τοῦ γυρίζει τὶς πλάτες κι' ὁ Νικήτας βάζει σ' ἐνέργεια τὰ δόντια του. Καρφώνει τὰ δόντια στὸν χοντρὸ κόμπο ποῦ κρατεῖ αἰχμάλωτο τὰ χέρια τοῦ συντρόφου του καὶ χρησιμοποιοῦντας τα σὰ γυμνασμένα δάχτυλα λασκάρει σιγὰ - σιγὰ τὴ θηλειά. Τὸ σκοινὶ χαλαρώνεται κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο μὲ μιὰ μικρὴ προσπάθεια ὁ Κεφαλλωνίτης ἐλευθερώνει τὰ χέρια του.

— Σήμερα τῆς ἀτεκνίας τὰ δεσμά διαλύονται, ἀρχίζει νὰ φέλη καὶ ἡ φάλτσα φωνῆ του γεμίζει τὸ λαγούμι. Πρέσβευε Χριστῶ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

— Βγάλε τὸ σουγιά σου, τοῦ λέει τὸ παιδί, καὶ ἐλευθέρωσε τὰ πόδια σου. Ὑστερα κόψε καὶ τὰ δικά μου σκοινιά!

Ὁ Στραπάτσος δὲν περιμένει νὰ τοῦ τὸ ποῦν. Ξέρει τί ἔχει νὰ κάνει. Ἐχει κιόλας τὸ

σουγιά στὰ χέρια του καὶ δουλεύει περίφημα. Σ' ἓνα λεπτὸ ὅλα ἔχουν τελειώσει καὶ σηκώνονται κι' οἱ δύο ὄρθιοι. Κάνουν μερικὲς κινήσεις νὰ ξεμουδιάσουν καὶ εἶναι ἔτοιμοι. Ὁ Κεφαλλωνίτης μαζεύει τὸ ρόπαλο ἀπὸ χάμω καὶ τὸ παίρνει περνᾷ πάλι στὴ μέση του τὸ γιαταγάκι. Τὸ λαδοφάνερο δὲν ἔχει σβύσει. Τὸ παίρνουν κι' εἶναι ἔτοιμοι νὰ ξεκινήσουν.

— Δὲν πιστεύω νὰ συνεχίσουμε τὸν περίπατο, καπετάνιο, λέει ὁ Στραπάτσος. Ὁ ἄερας ἐδῶ μέσα εἶναι ἀνθυγιεινός. Καλύτερα νὰ γυρίσουμε στὸ Ψαροχώρι. (*)

Τὸ παιδί τὸν κυττάζει λοξά.

— Ξεχνᾷς, Γεράσιμε, γιὰ ποιοὺ λόγους τρυπώσαμε ἐδῶ μέσα;

— Τρυπώσαμε! Ἄλλὰ νὰ δούμε πῶς θὰ ξετρυπώσουμε! Τὰ πράγματα εἶναι πολὺ ζόρι κα καὶ δὲν ἀνακατεύομαι!

— Θὰ προχωρήσω τότε μόνος μου!, λέει ὁ Νικήτας. Ἡρβα ν' ἀπελευθερώσω τὴν Ἀνθή. Καὶ θὰ πετύχω ἢ θὰ πεθάνω...

— Ἐν τάξει!, ἀναστενάζει ὁ Στραπάτσος. Ἄν εἶναι νὰ πεθάνης, δὲν μπορῶ νὰ σ' ἀφήσω μόνω. Κάποιος πρέπει νὰ βρίσκεται κοντὰ σου... νὰ σὲ ψάλη!

Ἄρχιζαν πάλι νὰ προχωροῦν μὲ προφυλάξεις. Δὲν ἄ-

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεύχος: «Γιὰ τὸ Χριστὸ καὶ τὴν Ἑλλάδα».

κοῦνε οὔτε βλέπουν τίποτα ὑποπτο καὶ μισὴ ὥρα ἀργότερα, ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἀπότομη καμπὴ ποῦ παίρνει ἡ ὑπόνομος, βρίσκονται μπροστὰ σὲ μιὰν ὀρθὴ σιδερένια σκάλα.

— Θαρρῶ πὼς φτάσαμε!, λέει μὲ ἀνακούφισι ὁ Στραπάτσος.

— Αὐτὸ πιστεύω κι' ἐγώ, συμφωνεῖ τὸ παιδί. Ἐδῶ τελειώνει τὸ λαγοῦμι κι' ἀπ' αὐτὴ τῆ σκάλα πρέπει νὰ μπαίνουν στὰ ὑπόγεια τοῦ παλατιοῦ.

Κουτσότεκουν λίγο. Ἄφου κρᾶζονται καί, κυτᾶζοντας ψηλά, προσπαθοῦν νὰ ξεχωρίσουν μέσα στὸ σκοτάδι μέχρι ποῦ φτάνει αὐτὴ ἡ σκάλα. Ὑστερα, παίρνοντας τὴν ἀπόφασι, χωρὶς ν' ἀλλάξουν κουβέντα, ἀρχίζουν νὰ σκαρφαλώνουν. Ἡ σκάλα αὐτὴ πρέπει νὰ ἔχη περισσότερα ἀπὸ ἑκατὸ σκαλοπάτια, γιατί ὅταν φτάνουν στὸ τελευταῖο, εἶναι κατὰκοποι. Τώρα πατοῦν πάλι σὲ πλακόστρωτο ἔδαφος. Κύτταξαν γύρω τους. Βρίσκονται μέσα σ' ἕνα ὑγρὸ θολωτὸ δωμάτιο.

— Νὰ μιὰ πόρτα, ψιθυρίζει τὸ παιδί σκύβοντας στ' αὐτὸ τοῦ Στραπάτσου.

Πραγματικὰ στὸ δεξιό τους χερί ξεχωρίζει ἀνάμεσα στοὺς σκούρους τοίχους μιὰ μικρὴ σιδερένια πόρτα.

— Σιβῆσε τὸ φῶς!, διατάζει ὁ Νικήτας.

Τώρα, ψαχουλεῦτὰ στὸ σκοτάδι, προχωροῦν πρὸς τὰ ἐκεῖ. Φτάνουν καὶ σταματοῦν πάλι. Τὸ παιδί κολλάει τ' αὐτί του στὸ σίδηρο. Τίποτα.

Κανένας θόρυβος. Τὰ χέρια του γλιστροῦν ψάχνοντας ὅλη τὴν ἐπιφάνεια τῆς πόρτας. Τὰ δάχτυλα του συναντοῦν μιὰ μπετοῦγια. Ἀκούγεται ἕνα τρίξιμο. Σπρώχνει. Ἡ πόρτα ὑποχωρεῖ. Ἡ καρδιά του χτυπάει δυνατὰ. Ἐπὶ τέλους! Τώρα παροῦν σίγουρα νὰ ποῦν ὅτι ζυγώνουν στὸ τέρμα. Ἐνα ρεῦμα ψυχροῦ ἀέρα τοὺς χτυπάει στὸ πρόσωπο. Τώρα βοηθᾶει κι' ὁ Στραπάτσος κι' ἡ πόρτα ἀνοίγει ὀλάκερη. Ρίχνουν μιὰ ματιὰ στὸ ἐσωτερικό. Τὸ δωμάτιο αὐτὸ ἔχει μερικὰ κίγκλιδόφραχτα παράθυρα, ἀπ' τὰ ὁποῖα μπαίνει λιγιστὸ φῶς. Ἀπὸ τὴ μυρουδιά τοῦ ἀέρα, καταλαβαίνουν πὼς βλέπουν πρὸς τὴ θάλασσα. Τώρα εἶναι σίγουροι: πὼς βρίσκονται στὸ σεράϊ, ποῦ εἶναι χτισμένο πλάϊ στὸ Βόσπορο.

— Ἐλα μαζί μου, Γεράσιμε!, ψιθυρίζει τὸ παιδί.

Μὲ προφυλάξεις περνᾶει τὸ κατῶφλι. Πίσω ἀκολουθεῖ ὁ Στραπάτσος. Ἀπέναντί τους ἀκριβῶς βρίσκεται μιὰ ἄλλη πόρτα. Ἄν εἶναι κι' αὐτὴ ἀνοιχτή...

Κατεῦνθονται πατώντας στὰ νύχια τῶν ποδιῶν τους πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ἐνα βῆμα ἀκόμα καὶ φτάσανε...

Ὅμως τὸ βῆμα αὐτὸ δὲ γίνεται ποτέ. Ὁ Νικήτας νιώθει ξαφνικὰ κάτι βαρὺ καὶ ἀσκήκωτο νὰ πέφτη στὸ κεφάλι του. Εἶναι ἕνα φοβερὸ χτύπημα ποῦ τὸν ζαλίζει καί, πρὶν προφτάση νὰ φυλαχτῆ, ἕνα δεῦτερο τὸν ἀναγκάζει νὰ διπλωθῆ στὰ δύο καὶ νὰ πέση

Τὸ μπουρλότο γεμάτο θάνατο γλιστράει μέσα στὴ νύχτα
Ἐνα φάντασμα μὲ τιμονιέρη τὸν Νικήτα Ἀστράκωφ.

βογγώντας στις πλάκες. Ταυτόχρονα τὰ ἴδια αἰσθήματα δοκιμάζει κι' ὁ Γεράσιμος Στραπάτσος. "Ἔνα βαρὺ ρόπαλο παίξει ταμπούρλο στὸ κεφάλι του καὶ ὁ κοντόχοντρος Κεφαλλωνίτης καταλαβαίνει σὰ νὰ χάνεται ἡ γῆς ἀπὸ τὰ πόδια· του. Παίρνει μιὰ βόλτα σὰ μεθυσμένος καὶ πέφτει: βαρὺς δίπλα στὸ ἀναίσθητο παιδί.

— Βρωμογκιασούρηδες!, ἀκούγεται ἕνα γρύλλισμα. Δέστε τοὺς καὶ φέστε τοὺς στὸ ὄμματιο τῆς φρούρας. Ὁ καπουδᾶν Ρεσίτ πασάς θὰ δώσει σ' ἄλους γενναῖο μπαχτσίσι γιὰ τὰ κεφάλια τους.

— Ἰσαλλά, τσαοὺς ἐφέντη!

ΓΛΙΒΕΡΑ ΜΑΝΤΑΤΑ

ΟΤΑΝ ἀνοίγει τὰ μάτια του, ὁ Νικήτας Ἀστράκρης εἶναι δεμένος χειροπόδαρα μετ' ἄλλο σκοινιά. "Ἔνας δυνατὸς πόνος στὸ κεφάλι τὸν βασανίζει. Τὸν ἔχουν πετάξει στὴ γωνιά μιᾶς κάμαρης κι' ἀπὸ τὸ λιγιστὸ φῶς, ποὺ μπαίνει ἀπὸ κάποιο παράθυρο, καταλαβαίνει ὅτι ἔχει ἀρχίσει τὸ ἡλιοβασίλεμα. Πόσες ὥρες λοιπὸν ἔμεινε ἀναίσθητος;

Δὲν μπορεῖ νὰ λογαριάσει. Πρέπει ὅμως νὰ εἶναι πολλές, ἀφοῦ σὲ λίγο θὰ ἔρθη πάλι ἡ νύχτα. Κάποιοι κορβεντιάζουν στὴν ἀπέναντι γωνιά. Εἶναι δυὸ στρατιῶτες ποὺ ζεσταίνονται μπροστὰ στὸ τζάκι. Κορβεντιάζουν καὶ ρίχνουν ξύλα

στὴ φωτιά. Κάνει πραγματικά μιὰ δυνατὴ παγωνιά αὐτὴ τὴν ἄρα καὶ τὸ Ἑλληγόπουλο νοιώθει ἕνα παράξενο μούδιασμα σ' ὀλάκερο τὸ κορμί. Πιο ἐκεῖ, μερικὰ βήματα πρὸς τ' ἀριστερὰ του, κάτι σφαλίζει. "Ἔνας βαθὺς στεναγμὸς φτάνει στ' αὐτιά του. Ἀναγνωρίζει τὴ φωνὴ τοῦ Γεράσιμου Στραπάτσου. Εἶναι χτυπημένος ἴσως πιο πολὺ ἀπ' αὐτόν, γιὰτὶ δὲν ἔχει συνέλθει ἀκόμα καὶ βογγαίει.

Τὸ βογγητὸ κάνει τοὺς δυὸ στρατιῶτες νὰ γυρίσουν πρὸς τὸ μέρος τους. Τὰ μελαχροινὰ μούτρα τους χαμογελοῦν ἀπαίσια. Τὸ παιδί κλείνει τὰ μάτια. Δὲν θέλει νὰ καταλάβουν ὅτι ξύπνησε ἀπ' τὸ βαθὺ λήθαργο, ποὺ τὸν ἔβριξαν τὰ δυνατὰ χτυπήματα.

— Εἶναι φρόνιμα καὶ τὰ δυὸ σά.. χανοῦμισες!, λέει κοροϊδευτικὰ ὁ ἕνας. Δὲν μποροῦνε νὰ συνέλθουν ἀκόμα. "Ἐξυπνο κόλπο νὰ τοὺς περιμένουμε πίσω ἀπὸ τὴ σιδερένια πόρτα.

— "Ἀκουσα πὼς ὁ Ρεσίτ πασάς θὰ τοὺς παρουσιάσει αὐτοὺς στὸ Σουλτάνο, λέει ὁ ἄλλος, κι' ὕστερα θὰ τοὺς κρεμάσει στὰ τσιγκέλια. Καλὴ ἰδέα. "Ὅλοι οἱ γκιασούρηδες τῆς Ἰσταμπούλ θὰ περάσουν νὰ καμωρῶσουν τὸν ἔνδοξο κουρσάρο τους!... Αὐτὸ τὸ ἀμούστακο μωρὸ ποὺ θέλει νὰ παρρασθήση τὸν μπουρλοτιέρη!

— Πιο καλὴ ἰδέα ὅμως ἦταν αὐτὴ ποὺ βρῆκε γιὰ τὴν κοπέλλα...

Τὸ παιδί στυλώνει τ' αὐτὴ καὶ νοιώθει ἕνα δυνατὸ χτυποκάρδι. Περιμένει μ' ἀγωνία τὴ συνέχεια τῆς κουβέντας.

— Κι' ὅμως εἶναι τόσο ὁμορφη!, λέει ὁ δεύτερος.

— Ἐγώ, νάμουν στὴ θέσι του, θά τὴν κρατοῦσα γιὰ τὸ χαρέμι!

— Δὲν τὶς ξέρεις καλὰ τὶς γκι:αούρησες! Καλύτερα νὰ ζεσταίνης φίδια στὸν κόρφο σου παρά αὐτές. Εἶναι φαρμακερές σὰν ὄχεντρες. Ἐτσι: πού σκέφτηκε εἶναι καλύτερα. Θὰ τὴν γλεντήσουν τὰ ψάρια!

Ἐνα κρῦο χέρι τοῦ σφίγγει τὴν κοιλιά. Δὲν θέλει ν' ἀκούσῃ περισσότερο. Καταλαβαίνει. Ἡ Ἀνθὴ κινδυνεύει. Ἡ ὁμορφὴ ἀρραβωνιαστικιά του καταδικάσθηκε στὸν πιὸ φριχτὸ θάνατο. Θὰ τὴν πνίξουν. Ἐχει ἀκουστὰ πὼς αὐτὴ τὴν μέθοδο ἐξοντώσεως τὴν ἐφαρμόζουν πολὺ τακτικὰ τὸν τελευταῖο καιρὸ οἱ Τούρκοι. Μιὰ δυνατὴ ἀπελπισία τὸν κυριεύει.

— Καὶ πότε θὰ τὴν φουντάρουν; ρωτᾷ ὁ ἕνας.

— Μὲ τὰ πρῶτα σκοτάδια θὰ ξεκινήσῃ ἡ βάρκα, ἀποκρίνεται ὁ ἄλλος καὶ σηκώνεται. Σὲ μιὰ ὥρα τὸ ἀργότερο... Τὴν ἔχουν ἔτο:μη θαρρῶ ἀπὸ τώρα. Τῆς πέρασαν κióλας ἕνα σκοινὶ στὸ λαιμό. Δὲν μένει παρά μονάχα ἡ πέτρα, πού θὰ δέσουν στὴν ἄλλη ἄκρη. Θὰ πάη μιὰ καὶ καλὴ στὸν πάτο!

Καθὼς μιλάει πλησιάζει πρὸς τὸ μέρος τοῦ παιδιοῦ. Τὸν κλωτσάει. Ὁ Νικήτας ἔξα

κολουθεῖ πάντα νὰ ὑποκρίνεται τὸν κοιμισμένο.

— Βλέπει ὄνειρα γλυκά!, λέει ὁ Τούρκος καὶ γελάει. Κι' ὁ ἄλλος, ἡ παρέα του, βλέπω δὲν εἶναι καλύτερα. Νομίζω πὼς οὔτε αὔριο τὸ πρῶτὸ δὲ θὰ συνέλθουν. Τὶ λές; Πάμε μιὰ βόλτα γιὰ φαί; Μὰ τὰ γένεια τοῦ προφήτη, ἄρχισε νὰ γουργουρίζει τὸ στομάχι: μου...

Ὁ ἄλλος δὲν ἔχει ἀντίρρηση. Ρίχνει κι' αὐτὸς μιὰ ματιά στοὺς δεμένους Ἕλληνας, βεβαιώνεται πὼς δὲν ἔχουν συνέλθει ἀκόμα καὶ προχωροῦν μαζί μὲ τὸν ἄλλο πρὸς τὴν πόρτα. Ὁ Νικήτας ἀνοίγει τὰ μάτια. Βλέπει τὴν πόρτα νὰ κλείνῃ πίσω τους κι' ἀκούει τὸ βαρὺ κρότο πού κάνει ἡ κλειδαριὰ καθὼς τὴν κλειδώνουν ἀπ' ἔξω...

ΤΟ ΔΑΙΜΟΝΙΟ ΠΑΙΔΙ

ΤΗΝ ἀμέσως ἐπόμενη στιγμή, ἔχει συλλαβὴ κióλας ἕνα τολμηρὸ σκέδιο. Σέρνεται πρὸς τὸ μέρος τῆς φωτιάς καὶ βάζει τὰ δεμένα χέρια του πάνω ἀπὸ τὴ φλόγα. Νοιώθει ἕνα δυνατὸ πόνο νὰ τὸν βασανίζει καὶ ὁ ἀέρας γεμίζει ἀπὸ μυρουδιὰ καμμένης σάρκας. Σφίγγει τὰ δόντια καὶ δὲ σαλεύει. Μπορεῖ νὰ ὑποφέρῃ τοὺς πιὸ φριχτοὺς πόνους, φτάνει νὰ πετύχῃ αὐτὸ πού σκέπτεται. Ἡ γλώσσα τῆς φωτιάς τώρα καίει τὸ σκοινί. Ἡ ἐλπίδα πὼς σὲ λίγο θὰ ἔχῃ ἐλεύθερα τὰ χέρια τοῦ δίνει κουράγιο. Τεντώνει τοὺς καρπούς του

πρὸς τὰ ἔξω. Τὸ καιμμένο σκοι νι σπάζει. Ἕνας στεναγμὸς γεμάτος ἀνοικοῦφισι βγαίνει ἀπὸ τὸ στήθος του. Μὲ σβέλτες κινήσεις, παρ' ὅλους τοὺς δυνατοὺς πόνους, ἐλευθερώνει τὰ πόδια του καὶ τινάζεται ὀρθός. Τώρα ὁ μικρὸς μπουρλοτιέρης ἔχει ξαναβρῆ τὸν ἐαυτοῦ του. Τρέχει πρὸς τὸ μέρος τοῦ Στραπάτσου.

— Γεράσιμε!, τοῦ ψιθυρίζει σκυμένος πλάι στ' αὐτὸ του.

Καὶ ταυτόχρονα ἐλευθερώνει τὰ χέρια του καὶ τὰ πόδια του ἀπ' τὰ σκοιινιά. Ὁ κοντόχοντρος Κεφαλλωνίτης, πού σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ ἔχει ἀνοίξει τὰ μάτια, τὸν κυττάζει σὰ νὰ ὄνειρεύεται.

— Τί ἔγινε; ρωτᾷει. Δὲ μᾶς σουβλίσανε ἀκόμα;

— Ἄφησε τὶς σαχλαμάρες καὶ σήκω, Γεράσιμε!, διατάζει τὸ παιδί. Κάνε κουράγιο. Χρειάζεται νὰ κινηθοῦμε γοργὰ καὶ χωρὶς χασομέρι.

Ὁ Στραπάτσος σηκώνεται μὲ ἀργὲς κινήσεις βογγώντας.

— Θὰ μᾶς τaráξουνε πάλι στὸ ξύλο, καπετάνιο! γκρινιάζει. Καὶ τότε, κλάφτα Χαράλαμπε! Δὲν ἀντέχω ἄλλο! Τὸ κεφάλι μου ἀπὸ τὰ «γκάπ» καὶ «γκοῦπ» ἔχει γίνεи μαλακὸ σὸν προζύμι!...

Ὁ Νικήτας δὲν τὸν ἀκούει Βρίσκειται πάλι κοντὰ στὸ τζάκι. Ἀνάμεσα στὰ ξύλα πού εἶναι νὰ ριχτοῦν στὴ φωτιά διαλέγει δυὸ γὰρὰ ἀγκαθωτὰ κλαδιά. Κρατᾷ τὸ ἓνα καὶ δίνει τὸ ἄλλο στὸν Στραπάτσο.

— Πρόσεξε, Γεράσιμε! Σὲ

λίγο θὰ γυρίσουν οἱ Τουρκαλάδες. Δὲν πρέπει νὰ βγάλουν οὔτε κίχ! Κράταλαες;

— Κατάλαβα... Θέλεις νὰ τοὺς ψάλω, δηλαδή!

Τὴν ἴδια στιγμή, ἀκούγονται δῆματα ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα. Τὸ παιδί καὶ ὁ Κεφαλλωνίτης σαλτάρουν πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ στέκουν ὁ ἓνας ἀπέναντι ἀπὸ τὸν ἄλλο μὲ τὴ ράχη κολλημένη στὸν τοῖχο. Ζυγιάζουν τὰ βαρεῖα ρόπαλα στὰ χέρια καὶ περιμένουν. Τώρα ξεκλειδώνουν. Ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ περνοῦν τὸ κατῶφλι κουβεντιάζοντας οἱ δυὸ στρατιῶτες. Ὁ Νικήτας κι' ὁ κοντόχοντρος σύντροφός του κάνουν τὴν ἴδια κίνηση. Τὰ ρόπαλα βροϊτοῦνε γλυκὰ στὰ κρανία τῶν Τούρκων. Σηκώνονται καὶ πέφτουν τρεῖς φορές κι' οἱ δυὸ στρατιῶτες, βγάζοντας ἓνα σιγανὸ βογγητὸ, παραπατάνε, σηκώνουν τὰ χέρια ψηλὰ σὰ νὰ ζητοῦν ν' ἀρπαχτοῦν ἀπὸ κάπου γέρουν γιὰ ἓνα λεπτὸ πότε ἐδῶ καὶ πότε ἐκεῖ καὶ στὸ τέλος σωριάζονται καὶ μένουν ἀσάλευτοι στὶς πλάκες.

— Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, διδάξόν με τὰ δικαιώματά σου... Μετὰ τῶν Ἁγίων...

— Σκασμός, Γεράσιμε!, φωνάζει τὸ παιδί, Θὰ μᾶς μυριστοῦν!

Κλειδώνει ἀπὸ μέσα τὴν πόρτα καὶ ξαναγυρίζει κοντὰ στὸ Στραπάτσο.

— Ἄκουσε λοιπὸν τί θὰ κάνομε τώρα τοῦ λέει.

Καὶ τοῦ ἐξηγεῖ μὲ λίγα καὶ βιαστικὰ λόγια τὸ σχέδιο πού ἔχει στὸ μυαλό του. Ὁ κοντό

χοντρος Κεφαλληνίτης έχει γουρλώσει τὰ μάτια και τὸν ἀκούει. Εἶναι πραγματικά μιὰ καινούργια πρέλλα αὐτὸ πὺ σχεδιάζει νὰ κάνῃ ὁ Νικήτας Ἀστρακάρης. Ἀλλὰ ὁ Γεράσιμος Στραπάτσος δὲ χαλάει ποτὲ χατήρι στὸν καιπετάνιο του. Καὶ μάλιστα ὅταν πρόκειται νὰ... ψάλῃ Τούρκους!

ΤΑΞΙΔΙ ΠΡΟΣ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

Σ ΤΟΝ οὐρανὸ κυλοῦνε ἀπὸ νωρὶς μερικὰ μολυδιά σύννεφα και τώρα, πὺ χάθηκε ὁ ἥλιος πέρα κατὰ τὴ δύσι, ἀρχίζει νὰ φιλοβρέχη. Ἡ νύχτα ἔρχεται κάπως νωρίτερα ἀπ' τὶς ἄλλες μέρες και τὸ σκοτάδι τυλίγει τὴ θάλασσα τοῦ Βοσπόρου. Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ὥρα, μιὰ βάρκα ξεκινεῖ ἀπὸ τὴ μικρὴ προβλήτα τοῦ σεραγιοῦ γιὰ τ' ἀνοιχτά. Οἱ ἐπιβάτες τῆς εἶναι τρεῖς. Δυὸ ἀσκημομούρηδες Τουρκαλάδες και μιὰ κοπέλλα. Ἀπ' τὸ λαιμὸ τῆς νέας ἔχουν περάσει ἕνα σκοινὶ πὺ στὴν ἄλλη ἄκρη του ἔχει δεμμένο ἕνα βαρὺ ἀγκωνάρι. Εἶναι μιὰ θλιθερὴ πορεία πρὸς τὸ θάνατο.

Ἡ Ἀνθὴ Καραδημήτρη — γιὰτὶ αὐτὴ εἶναι, ὅπως κατάλαβε ὁ ἀναγνώστης, ἡ κοπέλλα πὺ κατὰ διαταγὴν τοῦ αἰμοβόρου καιπουδᾶν Ρεσίτ πασᾶ πρόκειται νὰ βρῇ ἀπόψε ὑγρὸ τάφο στὰ σκοτεινὰ νερὰ — εἶναι ἀμίλητη. Τὴν ἔχουν ρίξει στὴν πλώρη τῆς βάρκας. Ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς πὺ τὴν συνοδεῦουν κάθεταί δίπλα τῆς

και τὴν προσέχει. Ὁ ἄλλος λήμνει τὰ κουπιὰ και τὸ μικρὸ σκάφος γλυστράει ἀθόρυβα σκαμπανεβάζοντας στὸ ἤρεμο κύμα.

Τώρα ἡ Ἀνθὴ ξέρει πὺς ὅλα σὲ λίγο θὰ ἔχουν τελειώσει. Μουσκεύει ἀπὸ τὸ χιονόνερο πὺ πέφτει ἀπάνω τῆς, ἀλλὰ δὲν τὸ προσέχει. Ὁ νοῦς τῆς εἶναι μακριὰ στὸ νησί τῆς και στ' ἀγαπημένα πρόσωπα, πὺ δὲν πρόκειται νὰ ξαναδῇ ποτὲ πιά. Κι' ἀνάμεσα σ' ὅλα αὐτὰ ξεχωρίζουν δυὸ γλυκειὲς μορφές: Ὁ πατέρας τῆς κι' ὁ Νικήτας ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς. Ἡ ψυχὴ τῆς εἶναι γεμάτη θλίψη και ἀπελπισία. Ὁμως δὲν κλαίει. Στὸ κάτω-κάτω, εἶναι προτιμώτερος αὐτὸς ὁ θάνατος, πὺ τῆς ἔχουν προετοιμάσει, ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς σκληριάς στὸ χαρέμι.

— Ἀρχισε νὰ κάνῃς τὴν προσηυχὴ σου, γκιουζέλ!, τῆς λέει κοροῦδευτικά ἐκεῖνος πὺ κάθεταί κοντὰ τῆς. Δὲν σοῦ μένει πολὺς καιρὸς.

Ἡ βάρκα βρίσκεται μακριὰ τώρα ἀπ' τὸ σεράι κι' ἀπὸ ἐδῶ, μέσα στὴ νύχτα, σχεδιάζεται ὁ σκοτεινὸς μεγαλόπρεπὸς ὄγκος του μετὰ τὰ φωτισμένα παράθυρα. Σὲ λίγο ὅλα θὰ ἔχουν χαθῇ. Τὰ ἄστρα πὺ ξεμυτίζουν πίσω ἀπὸ τὰ σύννεφα, οἱ ἄνθρωποι, τὸ τοπίο, οἱ γλυκεὲς ἀνοιμηήσεις θὰ χαθοῦν μαζί μετὰ τὴ ζωὴ τῆς μέσα στὰ παγωμένα νερὰ τῆς θάλασσας. Ἐκεῖνος πὺ κάθεταί στὰ κουπιὰ ἀφήνει τὴ θέσι του και σηκώνεται.

— Τί λές, Μεχμέτ; ρωτάει.

—Μὰ τὴν ψυχὴ τοῦ παπποῦ μου Ἰσμαήλ, θαρρῶς πῶς εἶναι τὸ πιὸ καλὸ μέρος νὰ τοὺς φουντάρουμε... Καίρως εἶναι νὰ τελειώνουμε, νὰ ξαναγυρίσουμε στὴ ζεστασιά... Δὲ μ' ἀρέσει καθόλου τὸ χιονόλερο.

Ἡ Ἀνθὴ νοιώθει τὸ παγωμένο χέρι τοῦ θανάτου νὰ τὴν ἀγγίξει. Τοὺς ἀκούει καὶ καταλαβαίνει. Κάνει τὸ σταυρὸ τῆς.

— Ἰησοῦ Χριστέ καὶ Παναγία δέσποινα, προστάτες τῶν Χριστιανῶν, ψιθυρίζει μὲ φωνὴ πού τρέμει. Κάνετε τὸ μωρτύριό μου νὰ εἶναι ὅσο γίνεται πιὸ σύντομο...

Τώρα οἱ δυὸ Τούρκοι στέκουν ἀπὸ πάνω τῆς. Ἡ βάρκα ἔχει σταματήσει στὴ μέση τῆς θάλασσας καὶ γύρω ἀπλώνεται ἡ ἐρημιά. Σκύβουν καὶ τὴν ἀνασηκώνουν. Ἡ Ἀνθὴ νοιώθει γιὰ μιὰ στιγμή μετέωρο τὸ κορμί τῆς καὶ κλείνει τὰ μάτια. Ἔχει τὴν αἴσθησι πῶς ἀπὸ τώρα εἶναι κιόλας νεκρή.

—Θὰ κρυώσης λιγάκι στὴν ἀρχή!, τῆς λέει ὁ ἕνας χαμογελώντας. Ὑστερα ὁμως, καθὼς ἡ πέτρα θὰ σὲ τραβάει στὰ βαθεῖα, θὰ συνηθίσης καὶ δὲν θὰ αἰσθάνεσαι πιά. Ἔτοιμος, Μεχμέτ;

Ὁ ἄλλος κάτι ἐτοιμάζεται ν' ἀπαντήσει, μὰ σταματάει. Ἀπὸ κάπου ἐκεῖ κοντά, ἀκούγεται ὁ ρυθμικὸς θόρυβος κουπιῶν. Καὶ ὁ θόρυβος αὐτὸς ὅσο πάει καὶ φαίνεται νὰ ζυγώνει πιὸ πολὺ πρὸς τὸ μέρος τους. Γυρίζουν κι' οἱ δυὸ πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ προσπαθοῦν νὰ ξε-

χωρίσουν τί γίνεται μέσα στὸ σκοτάδι.

— Ἐ! Ἀπὸ τὴ βάρκα!, φτάνει στ' αὐτιά τους μιὰ βαρεῖα φωνή. Μπουγιουρντί ἀπὸ τὸν Μαχμούτ - Σουλτάν. Περιμένετε!

Τώρα ἀπὸ τὸ μέρος ποῦ ἔρχεται ἡ φωνή, ξεχωρίζουν μιὰ μεγάλη βάρκα νὰ πλησιάζει. Δυὸ ἄντρες κάθονται στὰ κουπιά καὶ λάμπουν δίνοντας φτερά στὸ σκάφος ποῦ γλυστράει σὰ βέλος πάνω στὰ κύματα.

— Ἀφῆσε τὴ γκισούρισα καὶ πιάσε τὸ πιστόλι σου, Ἰσμαήλ!, λέει στὸ σύντροφό του ὁ Μεχμέτ. Δὲν ξέρουμε ποιοὶ εἶναι...

Ἀφίουν τὴν Ἀνθὴ καὶ βιάζονται τὰ πιστόλια τους. Εἶναι ἀνήσυχτοι κι' ἔχουν πάντα τὸ βλέμμα στὴ βάρκα ποῦ πλησιάζει. Τί νὰ εἶναι τάχα αὐτὸ τὸ μπουγιουρντί (ἡ διαταγὴ) τοῦ Σουλτάνου ποῦ λένε πῶς φέρνουν;

— Εἶναι στρατιῶτες τοῦ παλατιοῦ, λέει ὁ Ἰσμαήλ ὕστερα ἀπὸ λίγο. Δὲν τοὺς βλέπεις;

Πραγματικὰ τώρα βλέπει κι' ὁ Μεχμέτ καὶ ἠσυχάζει. Οἱ ἄνθρωποι τῆς βάρκας φοροῦν τὴ στολὴ τῶν σωματοφυλάκων. Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἔχει σηκωτὴ καὶ δείχνει ἕνα χαρτί ποῦ κρατᾷε στὰ χέρια του.

— Ἐχετε τὴ Ρωμῆά μαζί σας; φωνάζει.

— Ναί. Ἐχουμε διαταγὴ νὰ τὴ φουντάρουμε.

— Ἄλλαξε γνώμη ὁ καπουδάν πασᾶς!, ἔρχεται ἡ ἀπάντησι. Ὁ πολυχρονεμένος Σουλ

τάνος μας δὲ θέλει νὰ τὴν πνίξουµε. Ἔμαθε πὼς εἶναι ὁµορφὴ καὶ τὴ θέλει γιὰ τὸ χαρὲµι του. Νὰ τὸ µπουγιουρντί! Γύρισε πίσω!

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ ἡ µεγάλη βάρκα µὲ ἐπιδέξιες κινήσεις ἐκείνου ποὺ κρατᾷ τὰ κουπιά, ἔχει πέσει δίπλα στὴ βάρκα τῶν Τούρκων καὶ ὁ σωματοφύλακας ποὺ κρατᾷ τὸ χαρτί, τὸ δίνει στὸν Μεχµέτ.

— Διάβασε!, τοῦ λέει.

Αὐτὸς παίρνει τὸ χαρτί καὶ προσπαθεῖ μέσα στὸ σκοτάδι νὰ ξεχωρίσῃ τὰ γράµµατα. Πάνω ἀπὸ τὸν ὤµο του ἔχει σκύψῃ κι' ὁ ἄλλος. Μὰ δὲ βλέπουν τίποτα. Τὸ χαρτί εἶναι ἄγραφο. Ἐνα κοµμάτι κοινοῦ ἄσπρου χαρτιοῦ, χωρὶς καµµιὰ τζίφρα!

Πρῶτος ὁ Ἰσµαὴλ ἀνασηκώνει ἐκπληκτος τὰ µάτια καὶ τὸ βλέµµα του γεµίζει ὑποψία.

— Ποιοὶ εἶστε, ὦρέ, καὶ µᾶς κοροῖδεύετε; µουγγρίζει.

Ἀπότομα ὅµως νοιώθει ἕνα δυνατὸ χτύπηµα στὸ στοµάχι καὶ καταπίνει τὴ φωνή του. Τὴν ἀμέσως ἐπόμενη στιγµὴ ἡ γροθιά τοῦ σωματοφύλακα προσγειώνεται στὸ σαγόνι του καὶ τὸν στέλνει στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς βάρκας. Ὁ Μεχµέτ τότε ἀφίνει ἕνα ἀγριο οὐρλιαχτὸ καὶ σηκώνει τὸ χέρι ποὺ κρατᾷ τὸ πιστόλι. Ἀλλὰ κι' αὐτὸς δὲν προφταίνει νὰ κἀνῃ ἄλλη κίνησι. Ἐνα κοπὴ ἔρχεται καὶ τοῦ τσακίζει τὰ δάχτυλα καὶ τὸ ὄπλο πέφτει στὴ θάλασσα. Ταυτόχρονα οἱ δύο καινουργιοφερµένοι ἄντρες σαλτάρουν στὴ βάρκα. Ἡ πάλι

δὲν κρατᾷ πολὺ. Ὑστερα ἀπὸ λίγα λεπτὰ δύο ἄψυχα κορµιά πέφτουν στὰ παγωµένα νερά, ἐνῶ κάποιος ἀρχίζει νὰ ψέλνῃ φάλτσα:

Τὴν ἴδια στιγµή, ὁ ἄλλος ρίχνεται στὴ µισολιποθυµισµένη κοπέλλα. Ἐκείνη ἀνοίγει τὰ µάτια καὶ νοιώθει ἕνα χαρούµενο φτεροκόπηµα στὴν καρδιά.

— Νικήτα!, ξεφωνίζει.

— Ἀνθὴ μου!, λέει ἐκεῖνος κι' ἡ φωνή του εἶναι γεµάτη συγκίνησι. Ἐπὶ τέλους, σὲ ξαναδρίσκω!

Καὶ µὲ γοργές κινήσεις, λύνει τὸ σκοπὶ, ποὺ ἔχουν δέσει οἱ Τούρκοι στὸ λαιµὸ της. Τώρα ὅµως ἡ κοπέλλα προσέχει πὼς ὁ Νικήτας Ἀστρακάρης εἶναι ντυµένος σὰν Τούρκος στρατιώτης.

— Μὰ πὼς ντύθηκες ἔτσι; τὸν ρωτᾷ.

Τὸ παιδί χαµογελάει.

— Θὰ σοῦ ἐξηγήσω σὲ λίγο, Ἀνθὴ... Πρὸς τὸ παρὸν ὅµως, πρέπει νὰ γλυστρήσουμε ἀπ' αὐτὰ τὰ νερά.

Καὶ γυρίζοντας στὸν σύντροφό του, συνεχίζει:

— Ἄντρε, Γεράσιµε, νὰ πιάσουμε τὰ κουπιά. Πρὶν ξηµερώσῃ πρέπει νὰ βγοῦµε ἀπ' τὰ στενά. Στὸ Ψαροχώρι µᾶς περιμένουν.

— Νὰ βγάλω τοῦτα τὰ µασκαραλίκια ποὺ φορᾷω; ρωτᾷ ἐκεῖνος.

— Ὅχι ἀκόµα, Στραπάτσο. Μπορεῖ νὰ µᾶς χρειᾷ στοῦνε...

— Ἐν τάξει, καπετάνιο!

— Ἀγάπτα, λοιπόν!

Ρίχνονται κι' οί δυο στα κουπιά κι' ή θάρκα σα νάχη φτερά, γλυστράει στο σκοτάδι και χάνεται κατά τó μέρος τής δύσης, στο δρόμο που φέρνει στο άνοιχτό πέλαγος.

ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ ΣΤΡΑΠΑΤΣΟΥ

ΔΥΟ ώρες αργότερα, μέσα στη νύχτα, διαγράφεται σα φαντασία πέρα μακριά τó θρυλικό λατίνι «Έλευθερία ή Θάνατος» κι' ύστερα από λίγο ό Νικήτας Άστρακάρης, κρατώντας στην άγκαλιά του τήν Άνθή, σκαρφαλώνει στη σκοινένια σκάλα που τούς ρίχνουν. Πίσω τους ακολουθεί ό Γεράσιμος Στρα-

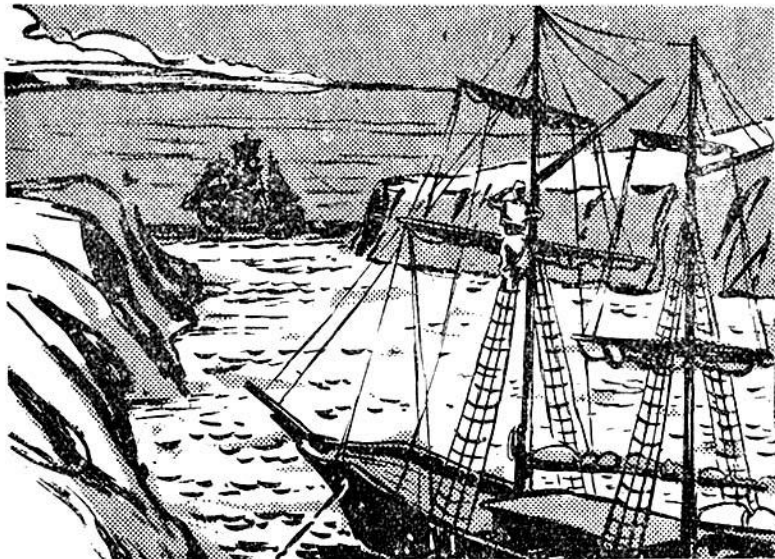
πάτσος, φέλλοντας τó άπολυτικό του Άγιου Έλευθερίου.

Η ύποδοχή που τούς γίνεται είναι κάτι που δέν μπορεί εύκολα νά περιγραφή. Όλοι τούς τριγυρνούν και τούς ρωτούν και τούς θαυμάζουν και καιμαρώνουν τήν όμορφη Έλληνοπούλα, που λίγο ακόμα και θάβρισκε ένα τόσο τραγικό θάνατο στα χέρια των Τούρκων.

Τά ξημερώματα, τó λατίνι με άνοιχτά όλα του τά πανιά, κατηφορίζει προς τó νότο. Στο πλωρό του άλμπουρο κυματίζει πάλι ή άσπρη σημάια με τó γαλάζιο σταυρό, σημάδι: πώς τó εύέλικτο κα-

Ό Ρεσίτ πασάς τρελλός από λύσσα σηκώνει τó χέρι και χτυπάει στο πρόσωπο τήν Έλληνοπούλα.

—Είναι πραγματικά άλγερινικά! λέει το παιδί. Μας μπλοκάρανε!

ράβι είναι έτοιμο για καινούργιες καταδρομές.

Καθώς ταξιδεύουν, ο Νικήτας ιστορεί στην Άνθη τὰ καθέκαστα. Τῆς περιγράφει τὶς περιπέτειες πού εἶχαν στό σκοτεινὸ λαγοῦμι καὶ τὶς φονικὲς συμπλοκὲς μὲ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Ρεσίτ. Τὸ κορίτσι τὸν ἀκούει μὲ θαυμασμὸ καὶ τώρα, πού συνῆλθε ἀπὸ τὶς ἀγωνίες πού πέρασε, τὸ βλέμμα τῆς ἀστράφτει ἀπὸ εὐτυχία.

— Τὴν τελευταία φορά λοιπὸν, συνεχίζει τὸ παιδί, ὅταν καταφέραμε ὤπλισμένοι μὲ δυὸ ρόπαλα νὰ βάλουμε ἔκτος μάχης τοὺς δυὸ Τούρκους πού μᾶς φρουροῦσαν, μού ἤρθε

στό μυαλὸ μιὰ ἰδέα. Τοὺς γδύσαμε καὶ φορέσαμε ὁ Στρατάρχης κι' ἐγὼ τὰ ρούχα τους τόσο ὁμορφα, πού σὲ λίγο κανεὶς δὲ θὰ μπορούσε νὰ μᾶς ἀναγνωρίση. Κάτω ἀπὸ τὰ φαρδεῖὰ σαλβάρια καὶ τὰ πράσινα σαρίκια, ἤμαστε ἴδιοι μὲ Τούρκους σωματοφύλακες καὶ κανεὶς δὲ μᾶς ὑποψιάστηκε. Δέσαμε λοιπὸν καὶ φινώσαμε γερὰ τοὺς γυμνοὺς Τουρκαλάδες, τοὺς κλειδώσαμε στὴ φυλακὴ, ὅπου μᾶς κρατοῦσαν πρὶν ἀπὸ λίγο αἰχμάλωτους, καὶ βγήκαμε στοὺς διαδρόμους τοῦ παλατιοῦ. Μπερδευτήκαμε μὲ τοὺς ἄλλους στρατιώτες, πού πηγαίνονταν στυγροὺς διαδρόμους τῆς φρουρᾶς, καὶ

ἀκούσαμε ότι σέ είχαν μεταφέρει κιάλας στη βάρκα που θ' ἀνοίγεται στο Βόσπορο. Καταλαβαίνεις τη θέση μου. Σκέφτηκα νά πέσουμε μέσα στο σωρό ὄλων αὐτῶν, πού ἦταν μαζεμένοι στη μικρή ἀποβάθρα τοῦ παλατιοῦ καί καμάρωναν τὸ θέαμα. Μὰ αὐτὸ θὰ ἦταν σωστός θάνατος γιὰ σένα. "Αν ἀποτυγχάναμε, ἦσουν χαμέμη. Σέ λίγο, ξεκίνησε ἡ βάρκα καί τὸ σχέδιό μου ἦταν νὰ ριχτῶ στη θάλασσα καί νὰ τὴ φτάσω κολυμπώντας ὅταν θ' ἀδειάζε ἡ προβλήτα ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Ὁ Στραπάτσος ὁμως εἶχε μιὰ πιὸ καλὴ ἰδέα ἀπ' αὐτή. Ξαφνικὰ ἔβαλε μιὰ φωνή: «Ὁ γκιαούρ Ἀστρακάρης! Ὁ γκιαούρ Ἀστρακάρης! Ὁ γκιαούρ Ἀστρακάρης! Ἄπο ἐδῶ, παιδιά! Τρεχάτε νὰ τὸν πιάσουμε τὸν γκιαούρ!» Οἱ φωνές του σκόρπισαν μιὰν ἀπερίγραπτη ἀνταραχὴ μέσα στοὺς Τούρκους, ἀλλὰ περισσότερο ἀπ' ὅλους, ὅπως ἦταν φυσικό, ξάφνιασαν ἔμένα. Στάθηκα σὰ χαμένος. Οἱ Τούρκοι ἔτρεχαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ φωνάζοντας κι' ὕστερα σὰν ἕνα μπουλουκι ὤρμισαν πρὸς τὸ μέρος πού ἔδειχνε ὁ Στραπάτσος. Ἡ προβλήτα ἐρήμωσε. Τότε ἐκεῖνος ἔτρεξε κοντά μου: «Ἐλα μαζί μου, καπετάνιο!», μοῦ εἶπε καί με παρέσυρε πρὸς τὴν ἀντίθετη πλευρὰ τοῦ μικροῦ λιμανιοῦ. Τὸν ἀκολούθησα, χωρίς νὰ ξέρω τί εἶχε σκαρώσει. "Ἦξερε ὁμως τί ἔκανε. Ἐδῶ ὑπῆρχε ἀκόμα μιὰ βάρκα. Ριχτήκαμε κι' οἱ δυὸ μέσα καί

πιάσαμε τὰ κουπιά. "Ὅλα τ' ἄλλα τὰ ξέρεις. Ὁ Θεὸς μᾶς βοήθησε καί σέ προφτάσαμε ζωντανή...

— Κι' οἱ Τούρκοι; ρωτάει ἡ κοπέλλα.

Τὸ παιδί χαμογελάει.

— Οἱ Τούρκοι θὰ ψάχνουν ἀκόμα νὰ βροῦν τὸν Ἀστρακάρη... πού ἔκλεψε τὴ χανούμισσα. Ἀργότερα, ἴσως καταλάβουν τὸ κόλπο τοῦ Στραπάτσου. Μὰ τότε θάναί πιά ἀργά. Τὸ πουλι θάχη φετάξει ἀπ' τὸ κλουβί.

— Ἐπαιξες κορῶνα-γράμματα τὴ ζωὴ σου γιὰ νὰ με σώσης, Νικήτα, λέει με συγκίνησι τὸ κορίτσι.

Τὸ Ἑλληνόπουλο τῆς χαϊδεύει τὰ μαλλιά.

— Δὲν ἔκανα παρὰ τὸ καθήκον μου, Ἀνθή, λέει ἀπλᾶ. Εἶσαι ἡ ἀρραβωνιαστικιά μου καί δὲν μποροῦσα νὰ σ' ἀφήσω νὰ πεθάνης. Ἐπειτα μὴν ξεχνᾶς πὼς ἡ πατρίδα σέ λίγο θὰ χρειαστῇ κι' ἄντρες καί γυναῖκες νὰ πολεμήσουν γιὰ τὴν ἐλευθερία. Κι' ἐσύ, Ἀνθή, ὅπως κι' οἱ ἄλλες Ἑλληνίδες, θὰ βοηθήσης, ὅταν φτάσῃ ἐκείνη ἡ εὐλογημένη ὥρα, στὸν ἀγῶνα ἐναντίον τοῦ τυράννου πού δυναστεύει τὸ Γένος...

ΜΠΛΟΚΑΡΙΣΜΕΝΟΙ

Ο ΑΣΤΡΑΚΑΡΗΣ δὲν πῆγε τὴν Ἀνθὴ στὴν Ἀμοργό. Ἐκεῖ φοβᾶται πὼς θὰ τὴν ξαναβροῦν οἱ Τούρκοι. Τὴν ἀφήνει σ' ἕνα συγγενικό της σπίτι, στὸ Τσι-

ρίγο, κι' ανοίγεται πάλι με τὸ λατίνι του στὸ πέλαγος. Τὸ «Ἐλευθερία ἢ Θάνατος», μετ' ἡσυχασίας τοῦ Σταυροῦ στὸ κατάρτι, ἀρχίζει πάλι τὶς καταδρομές. Τὰ τούρκικα καράβια, ποὺ ταξιδεύουν στὴν Ἄσπρη Θάλασσα, τρέμουν τὸ συναπάντημά του. Τὰ νέα ποὺ φτάνουν κάθε τόσο στὴν Ἰσταμπούλ ἐξαγριώνουν τὸν Μαχμουτ - Σουλτάν καὶ τὰ συμβούλια δίνουν καὶ παίρνουν στὴν Ὑψηλὴ Πύλη. Ὅμως τίποτα δὲ γίνεται. Τὸ ἄφοβο Ἑλληνόπουλο διαφεντεύει τὶς θάλασσες, δίνει μάχες, στέλνει στὸ βυθὸ ἐχθρικά πλοία, τινάζει στὸν ἀέρα μετὰ μπουρλότα του ἄλλα, κάνει ρεσάλτα σὲ κουρσάρικα, ἐλευθερώνει σκλάβους καὶ τ' ὄνομά του εἶναι σ' ὅλων τὰ στόματα.

Ἔτσι περνοῦν οἱ ἐβδομαδες κι' οἱ μῆνες. Σὲ μιὰν ἀδιάκοπη μάχη μ' ἕναν γερὰ ἀρματωμένο ἐχθρό. Κι' ὅλο ζυγώνει ὁ καιρὸς ποὺ θὰ δοθῇ τὸ σύνθημα γιὰ τὸν μεγάλο ξεσηκωμό. Ἀπ' τὸ Μωρητὰ κι' ἀπ' τὴ Ρούμελη, ἔρχονται κάθε μέρα χαϊρούμενες εἰδήσεις. Οἱ ραγιάδες πήρανε τ' ἄρματα!

Ἀρχισαν οἱ πρώτες σποραδικές συγκρούσεις στὴ στερεὰ. Τὰ ὑδρεϊκά καὶ σπετσιώτικα καράβια ἐτοιμάζονται. Σὲ λίγους μῆνες θὰ φουντώσῃ ἡ φλόγα ἀπὸ τὴν μιὰν ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη καὶ θὰ τσουρουφλίσῃ τὰ γένεια τοῦ ἀνίκητου Πατισάχ. Σὲ λίγο ὁ κόσμος ὁλάκερος θὰ μιλάῃ γι' αὐτὴ τὴ φούχτα τῶν παλληκαριῶν ποὺ

προετοιμάζουν τὸ 21...

— Καπετάνιο!

Ὁ Νικήτας Ἀστρακάρης βρίσκεται κάτω, στὴν καμπίνα τοῦ λατινιοῦ, καὶ λογαριάζει τὴν πορεία ποὺ θ' ἀκολουθήσουν τὰ ξημερώματα, μελετώντας τὸ χάρτη. Μετὰ τὸ σούρουπο ἦρθαν καὶ φουντάρησαν σ' ἕναν ἔρημο κόρφο, λίγο πρὶν πάνω ἀπὸ τὴ Μονεμβασία, μεταφέροντας μπαρουτί, μπάλλες καὶ ὅπλα γιὰ τὴν ομάδα τοῦ καπετάν Ζαχαριά, ποὺ ἔχει ἀρχίσει κιόλας νὰ χτυπᾷ τοὺς Τούρκους. Οἱ βάρκες, ποὺ βγήκαν φορτωμένες πολεμοφόδια, ἔχουν γυρίσει κι' εἶναι τώρα σιγουραρισμένες στὰ καπόνια καὶ στὸ κατὰστρωμα. Οἱ ναῦτες ποὺ δὲν ἔχουν ὑπηρεσία, κοιμούνται ναὶ ξαποστάσουν ἀπὸ τοὺς κόπους τῆς ἡμέρας, γιατί αὔριο, πρὶν χάραξη, θὰ ξεκινήσουν πάλι γιὰ τὸ πέλαγος.

— Καπετάνιο!

Τὸ παιδί ἀνασηκώνει τὰ μάτια ἀπὸ τὸ χάρτη καὶ κυττάζει τὸν ἄνθρωπο ποὺ τοῦ μιλάει. Κάτω ἀπ' τὸ θαμπὸ φῶς τοῦ λαδοφάνταρου τοῦ φαίνεται χλωμός.

— Τί τρέχει, Γεράσιμε; ρωτᾷ παραξενεμένος.

— Μᾶς μπλοκάρανε τὰ ἀλγερινικά, καπετάνιο! ἀποκρίνεται ὁ Κεφαλλονίτης. Εἶναι δέκα κομμάτια! Περισσότερα, ὄχι λιγώτερα. Ἐχουν πιᾶσει τοὺς κάβους καὶ ἕνα ἔχει φουντάρει στὴν μπούκα τοῦ κόρφου καὶ τὴν κλείνει. Δὲ θὰ μπορέσουμε νὰ περάσουμε.

— Μίλα καλά, μωρέ!

— Καλά μιλάω, καπετάνιο. Τὰ εἶδα μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια. Ἡμῶνα βάρδια στὴν κόφα τοῦ πλωροῦ ἄλμπουρου καὶ τὰ εἶδα... Θὰ περιμένουν τὰ ξημερώματα νὰ μᾶς χτυπήσουν.

Ὁ Νικήτας τινάζεται ὀρθὸς καὶ τρέχοντας ἀνεβαίνει τριᾶν τὰ σκαλοπάτια ποὺ φέρνουν στὸ κατάστρωμα. Τρέχει στὴν κουπαστὴ καὶ τὸ βλέμμα του κορφώνεται στὴν εἴσοδο τοῦ μικροῦ λιμανιοῦ. Μέσα στὸ σκοτάδι πραγματικὰ διαγράφεται ὁ βαρὺς ὄγκος μιᾶς κορβέτας. Κλείνει τὴ μπούκα τοῦ μικροῦ κόρφου καὶ εἶναι φανερὸ πὼς μέσα σ' αὐτὸ τὸ καράβι παραμονεύουν, ἔτοιμοι νὰ χτυπήσουν τὸ λατίνι, σὲ περίπτωση ποὺ θὰ δοκιμάση νὰ φύγῃ.

— Ἄν εἶναι μονάχα αὐτό, θὰ τοῦ ριχτοῦμε νὰ τὸ χτυπήσουμε!, λέει τὸ παιδί.

— Ἐχει τουλάχιστον ὀγδοντατέσσερα κανόνια!, κἀνει ὁ Στραπάτσος. Τὸ σκέφτηκες αὐτό;

— Ἐμεῖς ἔχουμε δεκαπέντε, Γεράσιμ. Μᾶς φτάνουν...

— Μὰ δὲν εἶναι μόνο του! Εἶναι κι' ἄλλα ἔννια!

Ὁ Νικήτας δὲν μιλάει. Ἀφήνει μονάχα τὴν κουπαστὴ καὶ πηγαίνει στὸ ἄλμπουρο. Τὸ λαστιχένιο κορμί του σκαρφαλώνει στὰ σκοινιά καὶ σὲ λίγο βρίσκεται στὴν κορυφὴ του. Πίσω ἀπὸ τοὺς κάβους, πραγματικὰ περιμένουν κι' ἄλλα καράβια. Ἀπ' τὸ σκαρὶ τους μπορεῖ νὰ τ' ἀναγνωρίσῃ ἀμέσως.

Εἶναι ἄλγερινικά. Ἐχει δίκιο ὁ Στραπάτσος. Δὲ γελάστηκε... Τὸ πρόσωπό του ἔχει πάρει τώρα μιὰ σκληρὴ ἔκφρασι. Τοὺς ξέρει καλὰ τοὺς Ἀλγερινούς. Πολεμοῦν σὰ σκυλιὰ. Θὰ εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ ξεφύγουν.

— Τὰ πράγματα εἶναι ἄσκημα, λέει καθὼς κατεβαίνει ἀπ' τ' ἄλμπουρο καὶ πατάει πάλι στὸ κατάστρωμα. Εἶμαστε κλεισμένοι στὴ φάκα σὰν τὰ ποντίκια. Ἄν δοκιμάσουμε νὰ φύγουμε, ἔτσι ποὺ εἶναι τὰ πράγματα, δὲν θὰ μείνῃ κανεὶς ἀπὸ μᾶς ζωντανός. Μπορεῖ βέβαια νὰ τοὺς κάνουμε ζημιὰ. Μὰ εἶναι πολλοὶ καὶ εἴμαστε λίγοι. Ἄν βρισκώμαστε στὸ πέλαγος, τὸ πρᾶγμα βέβαια θὰ ἦταν διαφορετικὸ. Μὰ κλεισμένοι σ' αὐτὸ τὸν κόρμ... Κάτι ὅμως πρέπει νὰ κάνουμε. Δὲ μπορούμε νὰ μείνουμε μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια.

— Σὰν τί λές, καπετάνιο; ρωτᾶει μ' ἀγωνία ὁ Στραπάτσος.

Τὸ παιδί ἀνασηκώνει τοὺς ὄμους.

— Ἐνας τρόπος μονάχα ὑπάρχει, λέει ὕστερα ἀπὸ λίγο. Τὸ μπουρλότο!

Ὁ Κεφαλλονίτης ἀνοιγοκλείνει τὰ μάτια του σαστισμένος.

— Μὰ εἶναι δέκα τὰ ἄλγερινικά. Ἐμεῖς ἔχουμε ἕνα μονάχα μπουρλότο!

Ὁ Νικήτας χαμογελάει. Τὸ ἥρωϊκὸ Ἑλληνοπούλο ἔχει ξαναβρῆ κιόλας τὴν ψυχραΐμια

του και τὸ μυαλό του δουλεύει γοργά.

—“Αν πετύχουμε αὐτὸ ποὺ λογαριάζω, Στραπάτο, μᾶς φτάνει μονάχα τὸ ἓνα! Δὲν μᾶς χρειάζονται περισσότερα. Ἄντε, πήγαινε τώρα καὶ ζύψνα τὸ τσοῦρμο χωρὶς φωνές καὶ μεγάλη φασαρία. Οὔτε ἕνα φῶς νὰ μὴ φανῆ στὸ κατὰστρωμα. Δὲν πρέπει νὰ μᾶς μυριστοῦνε οἱ ἀραπάδες. Δόσε διαταγὴ νὰ κατεβάσουνε τὸ μπουρλότο στὴ θάλασσα. Νὰ τὸ ἔτοιμάσουνε, γιατί θὰ μᾶς χρειαστῆ σὲ λίγο...

ἘΘΕΛΟΝΤΕΣ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΜΙΣΗ ὥρα ἀργότερα, ὅλα εἶναι ἔτοιμα. Τὸ πλήρωμα ἔχει μαζευτῆ στὴν πρῶμη καὶ τὸ παιδί, χαμογελῶντας πάντα γιὰ νὰ τοὺς δώση κουράγιο, τοὺς ἐξηγεῖ τὸ τολμηρὸ σχέδιό του.

—“Ὅπως καταλάβατε ὅλοι, τοὺς λέει, εἴμαστε μπλοκαρισμένοι σὰν τὰ ποντίκια σὲ τοῦτο τὸν κόρφο. Νὰ γλυστρήσουμε ἔξω ἀπὸ τοὺς κάβους, δὲ θὰ τὰ καταφέρουμε. Ἡ μόνη σωτηρία εἶναι τὸ μπουρλότο. (*) Τὸ καράβι μας θὰ εἴ-

ναι ἔτοιμο στὰ πανιά. Τὸ μπουρλότο θὰ ξεκινηθῆ πρῶτο. Θὰ πῆση ἀπάνω στὴ μεγάλη ἀλγερινικὴ κορβέτα, ποὺ στέκει στὴν μπάντα τοῦ λιμανιοῦ, καὶ θὰ τῆς βάλλῃ φωτιά. Ὅταν οἱ φλόγες θεριέψουν καὶ οἱ ἀραπάδες θὰ κυττάζουν νὰ σώσουν τὴ ζωὴ τους καὶ τὸ καράβι τους, τὸ δικό μας σκάφος θὰ βάλλῃ πλώρη μὲ ὅλα του τὰ πανιά κατὰ τὴν ἔξοδο. Θὰ περάσῃ δίπλα ἀπὸ τὸ καράβι ποὺ θὰ καίγεται καὶ θ' ἀνοιχτῆ στὸ πέλαγος. Τότε νὰ εἶστε βέβαιοι πὼς κανεὶς δὲ θὰ τὸ κυνηγήσῃ καὶ θάμαστε ἐλεύθεροι νὰ πάμε ὅπου θέλουμε. Περνώντας τὸ λατίνι θὰ μαζέψῃ κι' ἐκείνους ποὺ θὰ βρίσκονται μὲ τὴ βάρκα ποὺ θὰ θρῆσινε τὸ μπουρλότο. Ἔτσι μονάχα σονόμαστε. Διαφορετικὸς τρόπος δὲν ὑπάρχει. Στὸ μπουρλότο θὰ μπῶ ἐγὼ καπετάνιος. Ἐδῶ στὸ καράβι θὰ μείνῃ νὰ κἀν τὶς μανουῦρες τῆς ἔξοδου ὁ καπετάν Μάρκος ὁ λοστρόμος. Σ' αὐτὸν θ' ἀκοῦτε γιὰ καπετάνιο ὅσο νὰ δώση, ἂν θέλῃ ὁ Θεός, νὰ ξαναγυρίσω πάλι ζωντανὸς κοντὰ σας.

τιά, ἔκαναν μεγάλες καταστροφές. Μονάχα ποὺ γιὰ τὴ διακυβέρνησίν τους καὶ τὴν ἐπιτυχία τῆς ἐπιθέσεως χρειάζονταν δοκιμασμένοι καὶ ψυχωμένοι ἄνδρες, ποὺ νὰ μὴν ξέρουν τί θὰ πῆ φόβος. Γιατί ὅλη ἡ δουλειὰ γινόταν κάτω ἀπὸ τὶς περιπολίες τοῦ ἐγροῦ, ποὺ βέβαια ἔπαιρνε μέτρα ἀμύνης γιὰ τὰ καράβια του. Τὰ μπουρλότα τὰ εἶχαν πάντοτε ἔτοιμα στὸ κατὰστρωμά τους τὰ ἑλληνικὰ καράβια καὶ τὰ νοσησιοποιούσαν μὲ πρώτη εὐκαιρία.

(*) Τὰ μπουρλότα πρὸ καὶ κατὰ τὴν ἐπανάρτασιν τοῦ 1821, ἦταν μεγάλη ἀχρηστὰ καΐκια ἢ καὶ μικρότερες βάρκες μὲ δυὸ κατὰστρώματα ποὺ ἔπρεπε ἀπαραιτήτως νὰ ἔχουν ἓνα μπαστοῦνι στὴν πλώρη (τὸ κοντάρι ποὺ δένεται ὁ φλώκος). Αὐτὰ τὰ παλιὰ καὶ ἀχρηστὰ σκάφη, παραγεμισμένα μὲ μπαρούτι, θειάφι καὶ ρετσίνιν, πῖσσα καὶ μπάλες, οἱ ὁποῖες αὐτόματα ἐκτοξεύονταν στὸ κατὰστρωμα τοῦ ἐχθρικοῦ πλοίου ὅπου τὸ μπουρλότο ἔπαιρνε φω-

Μια βαθειά συγκίνησι πλημμυρίζει τις καρδιές τών παλληκαριών, που άκουνε αυτό τὸ παιδί νά μιλάη ἔτσι απλά μέ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη γιά μιὰ τόσο δύσκολη ἐπιχείρησι, πού εἶναι ἴδια σχεδόν μέ μιὰ σίγουρη αὐτοκτονία... Μερικά μάτια δακρῦζουν.

— 'Εγὼ θάμαι ὁ καπετάνιος τοῦ μπουρλότου, λέει ὁ Νικήτας. Χρειάζομαι ἔξη παλληκάρια ἀκόμα μαζί μου. Ποῖός θέλει νά μ' ἀκολουθήσῃ;

— 'Εμένα βάλτε μέ πρώτο στό λογαριασμό, καπετάνιο!, λέει ὁ Στραπάτσος καί κάνει ἕνα βήμα μπροστά. Πρέπει νάμαι κοντά, ὅσο θά γίνωνται ψητοὶ οἱ ἀραπάδες, νά τοὺς ψάλλω τὸ 'Αλληλούϊα...

— 'Εν τάξει, Γεράσιμε. Σέ παίρνω μαζί μου...

Τὴν ἴδια στιγμή σχεδόν, ὁ λο τὸ πλήρωμα κάνει ἕνα βήμα μπροστά.

— 'Οχι ὄλοι, παιδιά!, λέει ὁ Νικήτας συγκινημένος. Πρώτα - πρώτα, οἱ κανονιέρηδες θά μείνουν στό καράβι. Θά ἔχουν πολλή δουλειά ὅταν ξεμπουκάρῃ τὸ «Ἐλευθερία ἢ Θάνατος» ἀπ' τὸ λιμάνι. Σὰς εὐχαριστῶ ὄλους γιατί δείχνετε πῶς εἰστε ἄντρες μέ καρδιά. Ὅπως καταλαβαίνετε, δέν πάμε σέ πανηγῦρι νά γλεντήσομε. Θά διαλέξω λοιπὸν ἐγὼ ἐκείνους πού μου χρειάζονται.

Σέ λίγο, ἔχει κάνει τὴν ἐκλογή του. Πέντε παλληκάρια κι' ὁ Στραπάτσος ἔξη, κάνουν τὸ σταυρό τους καί προσκυνοῦν τὸ εἰκόνημα τοῦ 'Αγίου

Νικολάου πού βρίσκεται στὴν πλώρη. Γονατίζουν καί προσκυνοῦν κι' ἀγκαλιάζονται καί φιλοῦνται μέ τοὺς ἄλλους πού μένουν.

— Ὁ Χριστός μαζί σας!

— Καλὴ ἀντάμωσι...

Εἶναι μιὰ μεγάλη στιγμή, γεμάτη συγκίνησι. Ὁ γέρο θάλασσόλοκος, ὁ καπετάν Μάρκος ὁ λοστρόμος, σφουγγίζει τὰ μάτια του.

— Σέ περιμένω νά γυρίσης νικητής!, λέει στὸν 'Αστράκαρη.

Ὁ Στραπάτσος μόνο δέν ἔχει χάσει τὸ κέφι του.

— Ἐπρεπε νά μου τὸ εἶχες πῆ πιὸ νωρίς, γκρινιάζει κυττάζοντας λοξὰ τὸ Νικήτα. Θά ἔκανα μερικές γαργάρες μ' αὐγὰ καί θά μπορούσα νά ψάλλω τὴ νεκρώσιμη ἀκολουθία γιά τοὺς ἀραπάδες, χωρίς ψάλτσα! Ἄλλὰ κομμάτια νά γίνῃ...

Καί γυρίζοντας πρὸς τὸν λοστρόμο, φωνάζει:

— Κύτταξε νά μὴ μᾶς ξεχάσης στὴ φελούκα καί γίνου με μεζές γιά τὰ ψάρια!...

ΤΟ ΜΠΟΥΡΛΟΤΟ

ΚΑΝΕΙ Σ δέν ξέρει ἀκόμα τὴν τραγωδία πού εἶναι ν' ἀρχίσῃ σέ λίγο. Ὁ Νικήτας μονάχα, πού καταλαβαίνει πόσο δύσκολο εἶναι αὐτὸ πού πάνε νά κάνουν, εἶναι γεμάτος ἀσχημα προαισθήματα. Ὅμως δέν τὸ δείχνει. Τὸ πρόσωπό του ἐξακολουθεῖ πάντα νά εἶναι ἤρεμο κι' ἀπὸ τὰ χεῖλη του κρέμεται ἕνα γλυκὸ

χαμόγελο. Κατεβαίνουν την ανεμόσκαλα και πατούν στο μπουρλότο.

— Είμαστε όλοι παιδιά; ρωτάει.

— Όλοι, καπετάνιο!

— Με τη βοήθεια του Χριστού, λοιπόν, ξεκινάμε.

“Όλοι κάθονται στα κουπιά. ‘Ο Νικήτας κάθεται στο τιμόνι με καρφωμένα τα μάτια κατά την μπούκα του λιμανιού. Το μπουρλότο γεμάτο θάνατο στην κουβέρτα και στα σπλάχνα του, αρχίζει να γλυστράει άθόρυβα στα γαλήνια νερά. Πίσω του, σέρνει τη μικρή φελούκα. ‘Εκεί θα μπουν οι έφτα αυτοί ψυχωμένοι άντρες, όταν το μπουρλότο καρφωθή και άρχιση να καίγεται στα πλάγια του άλγερίνικου καραβιού. Το παιδί κυβερνάει με προσοχή. Το πάν είναι να μη τους μυριστούν άπ’ την κορβέτα. “Αν τους δούν άπό μακριά, ή μιση δουλειά είναι χαμένη, αν όχι ολάκερη. Το πρόβλημα είναι να φτάσης κοντά πριν σε αντίληφθούν. “Όταν γαντζωθή το πυρπολικό άπάνω τους, άς άρχισουν να ρίχνουν. Εύτυχώς που δέν έχει φεγγάρι και το σκοτάδι είναι ένας σίγουρος σύμμαχος σε τέτοιες δουλειές.

Ζυγώνουν τώρα πρός το δεξιό κάβο. Άπ’ το άλγερίνικο δέν τους έχουν δη. Πλησιάζουν όλο και περισσότερο, προστα-

τευόμενοι άπ’ τις σκιές που ρίχνουν οι ψηλές κορφές της άπόκρημνης άκτής στη θάλασσα. Τώρα πλησιάζει ή άποφασιστική στιγμή. Πλάι στο Νικήτα υπάρχει μιá σιδερένια φουβού με άναμμένα κάρβουνα και κάτω στα πόδια της μιá σιδερένια κουτάλα.

— Στραπάτσο!, λέει χαμηλόφωνα.

‘Ο Κεφαλλονίτης σέρνεται με την κοιλιά κοντά του.

— Πάρε την κουτάλα!, τον διατάζει. Μόλις σιγουράρουμε το μπουρλότο, θα είσαι έτοιμος να ρίξης τα κάρβουνα στο λούκι. (*) Θα περιμένης να δώσω το σύνθημα...

— Έν τάξει καπετάνιο...

Τώρα το παιδί είναι ήσυχο. Με μιá κίνηση του τιμονιού δίνει μιαν άπότομη στροφή στο μπουρλότο, που τώρα αφήνει τη σκιά και σα σαίτα μουντάρει με την πλώρη στα πλευρά του άλγερίνικου. ‘Η μονούβρα είναι μελετημένη και σίγουρη. Το μπαστούνι της πλώρης σφηνώνεται με φούρια σε μιá μπουκαπόρτα των κανονιών και το μπουρλότο μένει άκίνητο.

— Τους γαντζους, λεβέντες!, φωνάζει ό Άστρακάρης και σηκώνεται.

(*) Το λούκι ήταν μιá διακλάδωση άπό σωλήνες γεμάτες μπαρούτι και θειάφι που έστελναν τη φωτιά πρός όλα τα σημεία του πυρπολικού.

Τ Ε Λ Ο Σ

Συγγραφέας: Π. ΠΕΤΡΙΤΗΣ

Άπαγορεύεται ή άναδημοσίευσις

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΠΟΥΡΛΟΤΙΕΡΗΣ

ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

Γραφεία: 'Οδός Λέκκα 22 ♦ 'Αριθ. 2 ♦ Τιμή δραχ. 2

Οικονομικός Δ)ντής: Γεώρ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Στέλιος 'Αγεμοδουράς, 'Αθηνών
καί Φιλελλήνων, 'Ανω 'Ηλιούπολις. Προϊστάμενος Τυπο-
ραφείου: 'Αν. Χατζηβασιλείου, 'Αμαζόνων 25, Καλλιθέα.

Στὸ ἐπόμενο τεύχος, τὸ 3, πὺ κικλοφορεῖ τὴν
ἐρχόμενη ἐβδομάδα μὲ τὸν τίτλο:

Ο ΣΙΦΟΥΝΑΣ ΤΩΝ ΘΑΛΑΣΣΩΝ

τὸ τολμηρὸ 'Ελληνόπουλο σαρώνει τὰ νερά τοῦ Αἰ-
γαίου καὶ εἰσβάλλει στὰ χαρέμια τῶν Τούρκων, πο-
λεμῶντας γιὰ τὸν Χριστὸ καὶ γιὰ τὴν 'Ελλάδα!

Ο ΣΙΦΟΥΝΑΣ ΤΩΝ ΘΑΛΑΣΣΩΝ

"Ἐνα τεύχος, πὺ θὰ χάριση ρίγη συγκινήσεως
καὶ ἐνθουσιασμοῦ, ἀκόμη καὶ τοὺς πιὸ δύσκολους ἀ-
ναγνώστες!

ΤΑΜΠΟΥ

Ο ΤΑΜΠΟΥ!
ΣΕ ΒΡΗΚΑ.
ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΕ
ΒΟΗΘΗΣΗΣ,
ΑΛΛΟΙΩΣ ΕΙΜΑΙ
ΧΑΜΕΝΗ! ΜΕ
ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΝ...

ΞΕΡΩ, ΞΕΡΩ, ΗΓΥΧΑ-
ΣΕ. ΕΞΑ ΚΟΝΤΑ.
ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ
ΑΓΝΩΣΤΟ ΓΙΑ ΤΟΝ
ΤΑΜΠΟΥ. ΒΛΕΠΟ ΚΑ-
ΘΑΡΑ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ
ΣΟΥ.
ΒΛΕΠΟ ΤΟΝ ΚΥ-
ΡΙΟ ΣΟΥ ΠΑΝΘ ΑΠΟ ΤΗ
ΝΕΚΡΗ ΚΥΡΙΑ ΣΟΥ...

Ο ΤΑΜΠΟΥ ΣΥΝΕΧΙΖΕΙ ΤΗ ΔΙΗΓΗΣΗ ΤΟ
ΟΣΑ ΛΕΕΙ, ΖΩΝΤΑΝΕΥΟΥΝ ΜΠΡΟΣ ΣΤΑ
ΕΚΠΛΗΚΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΛΕΑΝΑΣ.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΟΥ! Η
ΚΥΡΙΑ ΣΑΣ! ΤΗ ΣΚΟΤΟ-
ΣΑΝ!

ΤΗ ΣΚΟΤΟΣΕ Η ΛΕΑΝΑ!
ΑΥΤΟ ΤΟ ΜΠΡΑΣΕΛΕ ΕΙΝΑΙ ΔΙ-
ΚΟΤΗΣ! ΘΑ ΤΗ ΒΡΩ! ΘΑ
ΒΡΩ ΟΠΟΥ ΚΙ' ΑΝ ΠΗ-
ΓΕ ΚΑΙ ΘΑ ΤΗΝ ΕΚΔΙ-
ΚΗΘΩ!

ΕΡΧΟΜΑ-
ΤΕ ΜΑΖΙ
ΣΟΥ ΑΦΕΝ-
ΤΗ!

ΑΚΟΥΣΑ ΤΗ
ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΛΕΑ-
ΝΑΣ ΑΠΟ ΚΕΙΝΟ
ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ.